

Konsonancia

Agitato

Irato

Variabile

Oscuro

Risoluto ridendo

A
l
-
h
e
x
t
h

Kaivor

Al.hexth

2022

Obsah

- 0 – Prolog
- 1 – První setkání s realitou
- 2 – Odhalen
- 3 – Zvraty
- 4 – Útěk
- 5 – Rozchod
- 6 – Normalizace
- 7 – Tajná zpráva
- 8 – Bitva
- 9 – Boj mágů
- 10 – Hydra
- 11 – Sklep a Sklip
- 12 – Brmkání
- 13 – Dostižení
- 14 – Závěr
- 15 – Rejstřík

0 – Prolog

Tak, odkud začít? Asi od mé promoce.

Slovy profesora Mechtóna, mezi fyzikou a magií je obrovské, tlusté rovnítko, akorát není snadné ho spatřit. Tomuto pravidlu jsem obětoval dvanáct let dosti nesnadného studia na jednom z prestižních magických oborů – hudební magii. Přesto se necítím dost kompetentní zmíněnou poučku ani potvrdit, ani vyvrátit.

Zato vím, že věda se odehrává v kulisách, ovládaných VĚCMI. Věci, lstivě schované pod pláštík objektivní reality, se dějí tak jak chtějí, aniž by se ohlížely na přání lidí. A od toho je tu právě Graviabunská múzická akademie, aby všímavým jedincům ukázala, že existuje i způsob, kterak tento rigidní, miliardy let ve svých kolejích zaběhlý orchestr nadirigovat tak, že se věci začnou dít podle toho co chcete vy. Ano, vozembouch zůstane vozembouchem a zurna zurnou; ale ať rád či nerad, orchestr UZNÁ dirigentovu nadřazenost. Zatímco věda pouze ODEZÍRÁ od potměšilých věcí jejich zvyky a promítá je do vzorečků, my pro věci píšeme partitury, a ony podle nich hrají.

„Lidstvo je hrbáč, který z nevědomosti o tom, že není třeba se hrbit, neustále ve svém hrbu hledá známky logiky nebo aspoň osudové nezbytnosti,“ řekl v uvítacím ceremoniálu jeden z akademiků ohnivě, načež dodal: „Přestaňte se hrbit, studenti!“

A přestali jsme.

Každopádně, vybaven několika diplomy, jež (nevím zda oprávněně) tvrdily že jsem jeden z nejlepších absolventů, které kdy akademie měla, jsem vypadl z monumentální brány Graviabunské múzické akademie a myslél si, že mi patří svět.

Jupííí!

*

1 – První setkání s realitou

„Jak není místo?“ vyvalil jsem oči, když mi Sybuj stroze oznámil, že mi jízdenku nevydává.

„Není místo to znamená, že přepravní kapacita lodi Chirbron je už zcela obsazena těmi, kdož přišli před tebou,“ vysvětlil mi ochotně, ač zbytečně, Systém Bukování Jízdenek.

„Ale já se musím dostat na Pidlindu nejdéle zítra!“

„V tom případě můžete použít k přepravě jinou loď,“ ujistil mě Sybuj. To byla knížecí rada, protože z odlehlého Graviabunu tím směrem kromě Chirbrona týden nic nepoletí. *Dita deinodi!* (* viz slovníček na konci)

Vztekal jsem se zbytečně, vina byla na mé straně. Kdybych čtyři dny po promoci nebyl téměř permanentně ponořen do alkoholového oceánu, mohl jsem teď sedět na Chirbronovi a...

No, to je nadělení! Měl jsem sto chutí Sybuje zaklít do něčeho hodně disharmonického, ale to nic neřešilo. Otočil jsem se a vyšel z kanceláře ven, do chladného, mírně deštivého Graviabunského dne.

Co teď? Na Pidlindu mě volala sponzorská smlouva, kterou jsem uzavřel na počátku studia, abych získal prostředky ke studiu. Zavazovala mě k nástupu do Buňmorských oceláren, kde budu pět let ladit odlitky, abych zaplatil svůj dluh.

Ulicí, mokrou od deště, prošli dva jinoplanetární vojáci. Opilí tak jako já ještě včera večer. Ti se mají. Těm nikdo místo na palubě nevezme.

Tak moment! Otočil jsem se jako na obrtlíku a upřel pohled za město, kde se v závojích deště dalo zahlédnout obrovité, černé těleso – Hargovanská vojenská loď Kaivor. Přiletěla asi z nějaké bitvy, aby dala vojclům, unaveným z mačkání čudlíků co odpalují bomby, čas na regeneraci sil, než ty čudlíky budou zas mačkat nad jiným obydleným světem. A ti dva se na ni právě vraceli!

Vzhledem k tomu, že se na Graviabun dalo přiletět jen z Piksuly nebo Pidlindy, byla poloviční šance že bojová loď zamíří k mému cíli!

Na rovinu: Hargované mají pověst šibnuté rasy. Navíc možnost, že by válečné plavidlo vzalo na svou palubu civila, byla mizivá. Ale fakt, že ten civil měl několik diplomů hudební magie, by onu šanci mohl výrazně zvýšit!

Dohnal jsem oba vojáky. „Zdravím, páni vojáci! Mohu se zeptat?“

Můj zájem je potěšil. Aby také ne, když jsem se ozdobil lehoučkou *graziosou*. „Ale ovšem, mladý pane!“ kývali hlavami.

„Vaše loď bude odlétat?“

„Už dnes večer,“ přitakali.

„Kam?“ Ted' jsem zadržel dech. Vojclové si vyměnili pohled a uznali, že odpovědi neporuší žádné vojenské tajemství. „Na Pidlindu.“

To mi stačilo. Hodil jsem jim do vzpomínek na naši krátkou rozmluvu malou *čtvrťovou pomlčku* – stačila, aby na náš hovor zapomněli, a vyrazil jsem přímo k základně. Cestou jsem se pečlivě ozdobil funkcí *maestoso*. Byla to má první praktická aplikace mimo akademii, tak jsem byl docela napjatý jak zafunguje. Byl jsem v pokušení přihodit na sebe ještě špetku *magnifica*, ale profesor sixakordů Cazizo (ne, bez legrace: on se tak fakt jmenuje) nás upozorňoval, že je většinou lepší udělat jednou kouzlo pořádně, než ho podpírat druhým. Tak nic, *maestoso* bude muset stačit.

Příznám: byla ve mně malá dušička, když jsem s hrdě vztyčenou hlavou rázně krácel přímo skrz vojenskou strážnici na kraji oploceného kosmoportu.

„Klai-biromso (pane poručíku)!“ zasalutoval mi strážný a oslovil mě hargovanskou hodností. Ledabyle jsem mávl rukou a prošel do střežené základny.

Ta úleva byla ohromná. Fungovalo to, vážně to fungovalo, jak dobře namazaný stroj! Ostatně proč jako – profesor Mechtón se nám přece šest let snažil nacpat do hlav povědomí o tom, že je hudební magie založena na zcela exaktní tangenciální funkci.

No, dobrá. Jsem tedy na základně. Ale co dál?

Zatím jsem mechanicky krácel k obrovité ocelové věci, která bez jakékoli podpory těžce visela nad letištní plochou, upoutána jen šesti kotevními řetězy. To by bylo, aby se někde v takové obrovské potvoře nenašlo místečko pro jednoho černého pasažéra! Vlezu tam, a někde se schovám. Jak na to? Inu, dokázal bych se *calandem* učinit neviditelným, ale musel bych ho na sebe aplikovat opakovaně. Zbytečná námaha! Budu kolem sebe házet *pomlčky*, takže mě sice bude vidět, ale ten vjem nikomu nezůstane v hlavě.

Odvážně jsem vešel na rampu, vedoucí dovnitř, a rozhodil kolem sebe plnou hrst *pomlček*. Fungovalo to. Vojáci se na mě sice dívali, někteří i otevírali ústa, patrně aby se zeptali nebo něco poznamenali, ale zasažení *pomlčkou* odvrátili pohled a věnovali se dál svým záležitostem.

Chachá! Jakto, že na tak snadný způsob ovládnutí vojenské lodi ještě nikdo nepřišel? smál jsem s v duchu. Chvilí jsem sice bloudil, ale díky vojenské důslednosti, s níž byly popsány všechny křížovatky, jsem i přes hemžení posádky v koridorech zanedlouho dorazil do ubikací. Úplně vzadu

byl malý kumbál, kde dokovali uklízení roboti. Vmáčkli jsem se tam a zavřel za sebou. Uf! Už bylo na čase, z házení kouzel mě začínala trochu bolet hlava. Jen Lepton ví, jak zvládnou ladit celou směnu v ocelárnách!

Jenže pak mě napadla mnohem horší věc. Loď sice letí na Pidlindu, ale třeba tam nebude přistávat a rovnou zamíří někam dál!

Mute Leptonai! Až jsem se při té myšlence opotil. No, co už. Odpočinu, a něco mě napadne. Přinejhorším použiji *imperioso*, a poručím aby mě dolů odvezli.

Shodil jsem z regálu nějaký obal, udělal z něj improvizované lůžko a natáhl se mezi robotické uklízečky. Než poletíme, naberu sílu.

Všechno se dá zvládnout.

*

2 – Odhalen

Probuzení, při němž se díváte do hlavní dvou namířených zbraní, nepatří k nejpříjemnějším. Než jsem se stačil rozkoukat, nějaká dva vesmírní mariňáci mě popadli a už mě vlekli. Jak k tomu došlo? Inu, trapárna: zaspal jsem.

„Tos podělal, šmejde,“ zavrčel jeden když mě narvali poklopem do nějaké malé kapsle, a co hůř: vzápětí se za mnou dovnitř vmáčkli i oni! Slovo vmáčkli je myšleno doslova – zapasovali mě svými mariňáckými botami někam dolů pod sedačky, zabouchli dvířka, a po malé chvíli zase vystoupili a vytáhli mě ven. Zmateně jsem se rozhlédl. Byl jsem v nějakém řídicím středisku.

Můstek! Zachmuřený muž se čtyřmi hvězdami ke mně vážně popošel.

„To je on, pane!“ zahlásil jeden mariňák řízně.

„Ty drzý špióne! Myslel sis, že když očaruješ vojáky, nikdo si tě nevšimne? Sledovali jsme tě kamerovým systémem a čekali co budeš dělat. Ted' mi řekni, kdo jsi!“ řekl velitel tvrdě znějícím unilangem.

„Jsem Kentaro, absolvent Múzické akademie...“ řekl jsem po pravdě.

„Co tu hledáš?“

„Nejsem špion. Já nic, já múzikan. Musím se dostat na Pidlindu. Pomůžete mi, prosím?“

Velitelova zachmuřená tvář se ale neuvolnila. „Možná mluvíš pravdu, ale ani to tě nezachrání.“

Mávl rukou. „Odvést.“ Odvrátil se a přestal jsem pro něj existovat. Mariňáci mě znovu drapli jak do svěráků a vlekli pryč.

„Co se mnou ted' bude?“ ptal jsem se. „Já fakt potřebuju na Pidlindu, mám tam nastoupit do práce!“

Mlčeli celou dobu, co mě vezli kapslí zas někam jinam. Pak mě hodili do maličké místnosti. „Do práce?“ uchechl se jeden voják. „Proletíš se ven z lodi za vniknutí na vojenské plavidlo, debile!“

„Kašli na něj,“ zasáhl druhý. „Bavíš se s mrtvolou.“

Zabouchli dveře a bylo.

Dita deinodi! Vyhlídky nic extra! Moje cela měla metr na metr, a nebylo v ní absolutně nic jen ocelové stěny. Ani otvor nějaké klimatizace. Takže tu nebudu dlouho, napadlo mě. Skutečně mohou Hargované civilistu jen tak vyhodit do vzduchoprázdna? Nebo mě chtěli jen vystrašit?

Sedl jsem si. Nu, přinejhorším použiji nějaká kouzla. Pokud na to budu mít čas a sílu. Střetnout se s celou bitevní lodí? To fakt není malá výzva.

Pověsil jsem na stěnu imaginární metronom, abych neztratil pojem o čase, ale víc nebylo co dělat, a tak jsem počal pomalu, velmi soustředěně chystat svou magii. Muselo to vyjít na první pokus.

*

3 – Zvraty

Jenže má sebejistota počala s ubíhajícím časem poněkud slábnout.

Asi po půlhodině se cela otrásla. DSR, došlo mi. Takže jsme někam skočili. Ale nic víc se nedělo. Když metronom odtikal dvě hodiny, ozvalo se další DSR. Lod' nepochybně mířila kamsi na bojiště. Hm. Sbohem, Pidlindo! Měl jsem žízeň, chtělo se mi na záchod, a začínalo se mi špatně dýchat. Má to snad být druh trestu, že mě tu nechají skoro udusit a pak mě kdoví kde vykopnou z lodi?

Hrome a to se nechám?! vzepřel se ve mně novopečený mág.

Vstal jsem a zabušil na dveře. Moc to slyšet nebylo, pancíř byl solidní. Po nějaké chvíli marných pokusů někoho přivolat jsem se rozhodl. Jdu na to! Koneckonců – vyhrožovali mi zabitím, mám právo užít veškeré prostředky k přežití!

Vizualizoval jsem si *houslový klíč* a použil ho na dveřní mechanismus. Zacvakalo to, zapípalo a dveře se otevřely. S *pomlčkou* připravenou k úderu jsem okamžik vyčkal, ale žádná stráž se neobjevila. Opatrně jsem vykoukl na chodbu. Ihned mě zarazila divná barva vzduchu. Nebyla to voňavka ani nějaký sanitární pach. Spíš nějaké koření. Nebo droga.

Bleskově jsem si zhmotnil hustý chumel *čtyřiašedesátinek*, napustil do něj silné *apaticamente* a použil ho jako filtr k dýchání. Měl jsem v tom praxi z častého čištění akademických záchodků na internátu coby mladé ucho. Pak jsem si všiml vojáka, ležícího opodál.

A hrome!

Ležel tváří k podlaze a když jsem ho jednou rukou otočil, byl naprosto bezvládný. Ťukl jsem do něj malým *akcentem*, ale nereagoval. S něčím takovým jsem nepočítal.

„Hej! Člověk v nebezpečí! Kde jste kdo?!“ zařval jsem z plných plic, ale odpovědělo mi jen ticho. Chvatně jsem vytvořil balíček *vivace* – moc se mi nepovedl, měl jsem na to jen jednu ruku – a použil ho na ležícího vojáka. Účinek byl vidět okamžitě: škulbl sebou, zpola pootevřel oči, ale ani se nenadechl a znovu bezvládně klesl na podlahu. Byl mrtvý. Moje *vivace* ho sice jednorázově oživilo, ale nic víc.

Rozběhl jsem se chodbou. Rozprostřel jsem do šíře kolem sebe lehké, ale trvanlivé *moto*, to abych hned cítil kdyby se někdo blížil. Ale signální kouzlo mlčelo.

Než mě ukazatele na křižovatkách dovedly na kapitánský můstek, potkal jsem tolik ležících vojáků, že jsem je přestal počítat. Jenže můstek vypadal

úplně stejně: všichni leželi zhrouceni v sedačkách nebo na zemi.

Sklonil jsem se ke kapitánovi. Vidíš starý brachu, jak se to otočilo, oslovil jsem ho v duchu. Ale ani on na akcent nereagoval. Nu, teď už není nad čím váhat. Takže poslední pokus, řekl jsem si. *Vivace* je málo, musím sáhnout po něčem důraznějším. Zadržel jsem dech, abych měl volné obě ruce, co nejpečlivěji sestavil *vivacissimo* a vrazil ho do něj pod optimálním úhlem.

Kapitán se vzpřímil ve svém křesle a ohromeně se na mě podíval. „Co se děje?!“ Prudce vstal a spatřil nehybnou posádku. „Poplach!“ vykřikl rázně a udeřil rukou do jednoho symbolu na pultu. Loď odpověděla přerušovaným tónem sirény a symboly na všech panelech se divoce rozblikaly. „Obrana! Doktor! Nouzový si...“ zapínal bez váhání příslušné okruhy, ale poslední slovo nedořekl. Vysíleně se opřel rukou o pult a marně se snažil udržet oči otevřené. Z posledních sil zašátral rukou pod velitelské křeslo, něco cvaklo, ale to už se pomalu, neodvratně, sesunul na podlahu.

Třeštil jsem na to oči v němém úžasu. Skutečně dokážu oživit mrtvolu! Ale jen na chvíli. Znovu jsem do kapitána klepl *akcentem*. Bez odezvy.

Tak.

Nikdy jsem se nepočítal mezi lidi, kteří tváří tvář problému ztrácejí hlavu. Ale teď jsem si musel na chvíli sednout ke stěně a rozdýchat to. Nejen únavou; ono *vivace* a *vivacissimo* krátce po sobě člověka pořádně vyždímá – ale hlavně abych našel nějaké řešení, co dál. Namáhavě jsem funěl přes chumel *čtyřiašedesátinek* ale hlava ne a ne nastartovat.

Pak jsem si všiml, co chtěl kapitán udělat. Ze schránky křesla vykukovala nějaká maska. Dýchací přístroj! Vyndal jsem ho a použil místo improvizované ochrany. Uf! Zhluboka jsem se nadechl. Jenže ještě jedna věc mě zaujala. My, absolventi múzické akademie, máme hodně dobrý sluch. A když jsem si nasazoval masku, něco jsem od kapitána zaslechl. Nebyl to jeho hlas, a ozýval se neustále. Sklonil jsem se blíže. No ovšem! Sluchátko v uchu!

Vyprostil jsem ho a s všelijakými pocity si ho nasadil.

„Reðpron stašink-“ vyhrnula se na mě Hargovanština.

„Unilang?“ zkusil jsem to, a stal se zázrak. Ve sluchátku to píplo a počalo mluvit meziplanetární řečí! „Identifikace negativní. Přihlaš se do systému. Identifikace negativní. Přihlaš se...“ opakoval neosobní hlas. No, pokud mám něco udělat, vstup do systému by mi mohl hodně pomoci.

„Kentaro Dochr Barmet,“ zahuhlal jsem do masky.

„Rozumím. Jsi zařazen do seznamu pod číslem jedna,“ reagoval hlas.

Jedna? „Jak jedna?!“

„První pozice,“ upřesnil mi hlas.

Hm! Byl pravý čas, podívat se pravdě do očí, a tak jsem to udělal. Ukázalo se, že komunikuji s BADem – palubním administrátorem, což byl pochopitelně počítač. Nesmírně šikovné zařízení: když člověk neví, zeptá se a dostane odpověď. Takže jsem si s jeho pomocí vyvolal na kapitánském zobrazovači stav lodi.

Byla naprosto v pohodě. Super!

Až na jednu drobnost. Všechny personální funkce byly bílé na černém pozadí. Byl jsem jediný živý na celé válečné lodi!

Vtom se ukázal na zobrazovači nový segment. Nebylo těžké zjistit, že jde o spojovací sekci. Někdo přiletěl zvenku!

Paráda!

„Doved' mě do spojovací sekce dva!“ poručil jsem Badovi.

„Dveře vlevo,“ reagoval hlas ve sluchátku. Vyrazil jsem poklusem. BAD byl skvělý navigátor; doběhl jsem na místo ve chvíli, kdy se vnitřní uzávěr začal otevírat.

„To je dobře že jste tady!“ vykřikl jsem do masky. „Všichni jsou nejspíš mrtví a já nevím co-“

Jenže v uzávěru se neobjevil voják, ale ramenať chlápek, taktéž s nasazenou dýchací maskou. Bez váhání sáhl po pistoli, kterou měl na stehně a...

...mrskl jsem sebou do dřepu – práskl ohlušující výstřel a chlápek vzápětí koupil *lentissimo* přímo mezi oči! Byl to ode mě čirý instinkt, ale měl jsem ho nacvičený naprosto dokonale – v akademii se člověk mezi spolustudenty bez podobných reflexů neobešel. Chlápek ztuhl a proměnil se v sochu.

„Tak sakra uхни, Bregouši!“ zaláteřil někdo za ním. Prásk! I jemu jsem posloužil *lentissimem*, a do třetice jsem hodil zpomalovací kouzlo přímo do průlezu. Přiskočil jsem k příchozím. Takzvaný Bregouš doteď nestihl změnit zamíření zbraně ani o centimetr. Pomalu, prst po prstu, jsem mu vypáčil pistoli z ruky. Bylo to jako ohýbat těsto, vytažené z ledničky.

Přitom jsem nakoukl do průlezu. Byli tam další čtyři jemu podobní. *Lentissimální* granát je ale zpomalil méně, protože měl stejný výkon na víc objektů. Bylo vidět, že si matně uvědomují, co se děje, ale přesto se hýbali jak utopení ve studeném medu.

Tak tohle ne, řekl jsem si v duchu. Obdaroval jsem je pořádným *rigidem* a ztuhli jak z ledu.

Teprve teď jsem se rozklepal No harmonizuj Lepton! Vojáci mě chtěli vykopnout z lodi, a tihle se ani na nic neptali. Nějak mi to začínalo přerůstat přes hlavu!

Než jsem to rozdýchal, všiml jsem si lépe dvou vojáků, kteří leželi v sekci. Jeden z nich svíral v ruce masku a i ve smrti bylo znát, že se o ní rvali. Snaha o přežití za každou cenu, napadlo mě, ale pak jsem se na to podíval znovu. To není pravda, došlo mi. Jak je možné, že jeden věděl, že bude masku potřebovat a druhý ne? Pochopil jsem, že patrně hledím na zrádce, který zamořil loď a šel otevřít spiklencům zvenčí. Sekci nejspíše stihl odjít, aby se těch pět dokázalo připojit, ale místní hlídka se ho snažila zneškodnit. Dostalo je to nakonec oba...

Se značným znechucením jsem odtahal útočníky zpět do jejich člunu, zabouchl poklop, uzavřel oba uzávěry v boku válečné lodi a pak zatáhl za páku manuálního odpojení. To bychom měli, tak řekněme na čtvrt hodiny, než moje magie vyprchá. Jak jim zabránit, aby se znovu připojili?

Tady už to nepůjde – manuální páka byla v poloze zavřeno a ta se zvenka nijak odblokovat nedá. Ale co ostatní styčné body? Nemá cenu je obíhat; zařídím to z můstku. A už jsem s BADovou pomocí běžel zpátky nahoru.

Skutečně mi to šlo – BAD byl skvělý pomocník.

„Máš v úmyslu zajistit vstupy?“ otázal se mě, když pochopil co co se snažím na panelu.

„Ano.“

„Mám zajistit všechny vstupy do lodi?“

„Ano.“

„Zajištěny,“ ujistil mě. Tak prosté to bylo.

„BADe? V lodi je plno mrtvých lidí. Co s nimi?“

„Mám aktivovat triage?“ navrhl. Nechal jsem si to vysvětlit a souhlasil. Po lodi se rozeběhla smečka robotů, kteří u každého nalezeného těla zjistili jeho zdravotní stav, a v tomto případě reagovaly jediným možným způsobem: nacpali těla do mrazáků. I po čtyřech do jedné kóje.

Zrovna když jsem chtěl s BADovou pomocí zjistit, kde vlastně jsme, objevil se na zobrazovači signál spojení. Vnitřního spojení!

Okamžitě jsem ho přijal a vzápětí hleděl do tváře nějaké dívky.

„Ech... můžu mluvit s kapitánem?“ řekla zmatelně zaraženě, když mě spatřila. Potěšila mě svou inteligencí, mluvila také unilangem.

„Kde jsi?!“ zahuhlal jsem do masky překvapeně.

„V záchranné kapsli,“ přiznala opatrně.

„Rozhodně nevylézej! Loď je zamořená. Pokusím se to nějak vyřešit a dám ti vědět!“

„A kde je kapitán?“ nedalo jí to pokoj.

„Povíme si to pak. Teď ale zůstaň uvnitř!“

Původně jsem chtěl loď rychle opustit, takže jsem zamoření neřešil. Ale teď se situace změnila. Obrátil jsem se na palubní počítač. „BADe? Loď je zamořená. Jak vyčistit vzduch?“

„Zamoření není detekováno,“ nesouhlasil. No ovšem. Esenci, která zlikvidovala posádku, očividně neměl ve spektru známých bojových látek. Ani nemohl – jinak by čidla vyhlásila poplach dříve, než by se zamoření rozšířilo. Ten kdo tohle plánoval, to měl dobře promyšlené. Možná šlo o nějaký vícefázový agens.

„Chci vyměnit atmosféru v celé lodi. Jak to udělat?“ změnil jsem plán. Proti tomu už BAD neměl námítky. Prošel jsem odmořovacím tunelem, a oblékl si skafandr. Upřímně, Hargovanský skafandr je děsný, včetně toho, že se do něj leze skrz zádovou část, jakýmsi odklápacím průchodem. Co by od nich také člověk čekal! Ale zvládl jsem to.

Mezitím jsem nechal znovu prohledat celou loď, tentokrát velmi pečlivě. Předtím BAD registroval jen vojáky, kteří byli očipovaní, ale nehledal nikoho dalšího. Při představě, že bych vypustil vzduch a ta dívenka by mezitím vylezla z kapsle, mi bylo špatně od žaludku. Hromské štěstí že se ozvala! Musel jsem si být jist, že tu nemáme žádné další černé pasažéry.

„Hej... slyšíš mě? Kouká tu na mě přes sklo nějaký robot,“ slyšel jsem její hlas v přilbě.

„To je v pořádku. Kontroluji loď, jestli tu není ještě někdo jiný.“
Nebyl.

No tak do toho. Vydal jsem rozkaz a BAD otevřel korábu žíly. Byl to pěkný fičák, když všechna atmosféra vyrazila ven do vzduchoprázdna, ale účelu bylo dosaženo. Pozavíral jsem to, nechal obnovit normální tlak a konečně trochu uklidnil nervy.

Zabralo to delší čas přemlouvání, než se moje spolucestující, která se představila jako Kimi Sakani, odvážila přijít na můstek, a než jsme si vyložili své příběhy.

Dlouhovlasá dívenka pocházela ze starobylé Graviabunské šlechtické rodiny, ale potrefilo jí to, co leckoho v jejím věku: první bláznivá láska. A navíc k důstojníkovi mimoplanetární armády. Tajně uprchla a nechala se od něj propašovat na palubu. Co se dělo pak, moc nerozváděla, ale došlo mi to: vojákova přetvářka spadla. Násilím jí zavřel do záchranné kapsle s pohružkou, aby se ani neodvažovala vystrčit nos. Hodlal si z ní udělat své tajné zvířátko pro zábavu při dlouhých nudných vojenských misích.

Poslechla a přežila, na rozdíl od jejího miláčka, z něhož se vyklubal sprostý únosce a násilník. Domluvila a upřela na mě tázavý pohled.

Tedy, být jediní dva živí na celé válečné lodi je fakt zvláštní pocit. Divně osud píše naše notové partesy. Je čas mu do toho také trochu promluvit!

„Dobrá,“ kývl jsem. „Mrkneme kde jsme, někam zavoláme a on někdo přiletí to srovnat.“

*

4 – Útěk

S BADovou pomocí jsem se zorientoval v zobrazovači. Hargovanský informační styl byl značně neobvyklý – okna se nepřekrývala, ale dlaždicově skládala a škálovala podle důležitosti. Nepokoušel jsem se to pochopit, ale jen rozpoznat jejich melodii. Když jsem chytil základní tóninu, už to bylo snadné. Koneckonců – vojenské věci obvykle fungují jednoduše, pokud z nich člověk vidí jen nejvyšší ovládací vrstvu.

První informace byla skvělá: kotvili jsme u Pidlindy! Tak jsem Hargovanům možná křivdil – skočili s lodí někam, ale pak zpět sem, a možná by mě předali místní policii. No, teď už to bylo bezpředmětné.

Druhá už byla horší: ve vstupní frontě se mačkalo několik desítek velmi nervózních volání z místní správy orbitu. Vypadalo to, že posádka zemřela těsně po provedení přesunu, a loď zaparkovala na orbitu automaticky, aniž vyřídila potřebné formality. Když se u planety z čista jasna zjeví cizí bitevník který nekomunikuje, způsobí to pochopitelně pořádný poprask. Naprosto chápu, že se žádné vládě nelíbí, když jim oblohu brázdí mlčící hrozba, schopná vyhladit vše nad čím zrovna letí. Být u Gorkghannu a ignorovat volání, už by z nás dávno byly cucky po úderu orbitální ochrany. Ale Pidlinda byla malá, bojácná planeta, a tak se jen krčila pod Hargovanským bitevníkem a snažila se navázat kontakt.

Chtěl jsem začít řešit postupně došlé výzvy, ale hned u první jsem těžce narazil.

„Žádné hloupé žerty, mladý muži!“ zpražil mě operátor. „Ihned mi předej kapitána!“

„Ale on je mrtvý!“

„Ty si nedáš pokoj?! Jestli mě okamžitě nespojíš s kapitánem, zaděláš si na veliké problémy!“

„Ale on je vážně...“

Spojení vypadlo.

„BADe? Dalo by se spojit s Buňmorskými strojírnami dole?“

BAD ochotně prohledal rejstříky a nabídl mi hned šest čísel. Vybral jsem první, ale pohořel jsem zrovna tak. Situace, kdy nový pracovník volá z paluby vojenské lodi, přišla sekretářce řiditele tak absurdní, že jí okamžitě klasifikovala jako nějaký nezapný žert a zavěsila.

„Tak nouzovou linku?“ navrhla Kimi.

Nestačil jsem ani otevřít ústa, když se ozval BAD: „Lod' je skenována člunem orbitální ostrahy!“

„Obstarej mi s ním spojení!“
„Nejvýše důrazná výzva!“ spustil nějaký důstojník, jen co spojení naskočilo. „Neprodleně opusťte orbit!“
„Máme problém!“ namítl jsem. „Celá posádka...“
„Bez připomínek!“ ut'al mě. „Další výzva nebude!“
„Jsme zaměřeni zbraněmi člunu orbitální ostrahy,“ upozornil nás BAD.
Vyměnili jsme si s Kimi zaražené pohledy.
„Rychle pryč,“ špitla. Viděl jsem to stejně. Tak poslední pokus!
„Jsme v nouzi!“ vykřikl jsem vztekle. „Potřebujeme pomoc, vy tupci!“
„Nezkoušejte žádné lsti, nebo k vám vyšleme torpédo!“ trval na svém důstojník. „Máte posledních deset minut!“
„Mám hrozbu eliminovat?“ vemlouval se mi BAD. „Bude stačit jen jedna salva, předpokládána úspěšnost 97 procent.“
Vstal jsem, abych nebyl v záběru kamery. „Palbu zakazují, BADE.
Můžeme odletět k nějaké blízké hvězdě, která nemá osídlenou planetu?“
řekl jsem tiše.
„Ano,“ potvrdil počítač.
„Nabídni nějakou.“
V odpověď se zobrazily čtyři cíle.
„Tuhle,“ označil jsem první shora. „Můžeš zařídit skok sám?“
„Ano.“
„BADE, start!“ velel jsem.
Válečná loď se typicky otřásla a zarputilý důstojník na zobrazovači zmizel. Podle mapy jsme skutečně byli u vedlejší hvězdy Caisiru, sedm srků daleko. Znovu jsem se podíval na Kimi. Jen bezradně pokrčila rameny. Právě se z nás stali kosmičtí piráti.

*

5 – Rozchod

Tedy, byli jsme v pořádném průšvihů. Pidlind'ané byli očividně nezlomně přesvědčeni, že jsme nějakí kosmičtí desperáti, a identifikace lodi spolu s varováním se během několika desítek hodin rozšíří na další planety. Stali jsme se bez vlastní viny štvanou zvěří, což znamená že každý bude nejdřív střílet a teprve potom se ptát.

„Co tvoje rodina?“ napadlo mě. „Poletíme zpátky domů a vysvětlíš jim to. Vždyť on tě vlastně lstivě unesl. Mohli by to pochopit, ne?“

S trpkou nadějí v očích kývla. „Máma mě zabije. Ale jinak asi jo, nemám stejně na vybranou...“

Vyčkali jsme, až zdroje dobijí kondenzátory, a BAD nás přenesl zpět ke Graviabunu.

„Dokážeš se ohlásit podle protokolu?“ tázal jsem se počítače.

BAD přitakal, a tak jsme konečně zaparkovali na orbitu legálně.

Poté počítač sjednal spojení se sídlem rodiny Či.

„Slečno?!“ vyjekl sluha na lince. „Kde jste? Všichni vás hledají!“

„Spoj mě s matkou. Hned!“

Obraz se změnil, dívala se na nás elegantní dáma.

„Mami!“ objevily se v dívčíných očích slzy. Jenže vtom se stalo něco divného. Tvář se soustředěně zahleděla mimo obraz. O co šlo, že to mělo v očích matky větší důležitost než rozmluva s pohřešovanou dcerou? Pak se tvář podívala zpět na nás.

„Miluju tě, Kimi,“ zašeptala, a spojení náhle vypadlo.

Kimi šokovaně zírala na šedý zobrazovač.

Docvaklo mi to vzápětí. „BADe, musíme pryč.“

„Nemáme energii na provozní skok,“ upozornil mě. „Ale můžeme užít nouzovou zásobu.“

„Použij ji!“

„Pro jakýkoli skok?“

„Ano.“

„Vyberám nejbližší cíl: hvězda Tirket. Souhlas s volbou?“

„Ano, souhlas!“

„Skutečně mám spustit přesun s nouzovou zásobou energie?“

„Ano, spust' ho!“

Lod' se otrásla a značky napojení na Graviabunský informační systém pohasly.

Podíval jsem se na Kimi. „Zdrželi jsme se útekem k Caisiru, a zvěst, označující nás za zločince, nás předběhla. Myslím, že si rod Či nemůže vzhledem ke svému postavení dovolit kontakt s pirátskou lodí. Možná se mýlím, ale právě tě rodina asi zapudila...“

„Ale my za to přece nemůžeme!“ vykřikla.

„Nemůžeme,“ kývl jsem a zlehka jsem na ní položil *moderato*. Vydechla a uklidnila se. Díval jsem se na ní a zvažoval, jestli jedno malé *moderato* nenaordinuji také sám sobě. Můj život se během posledních hodin převrátil tak radikálně, že jsem naprosto netušil co a jak. Jediné mi bylo jasné: panika nic nespraví.

„Dáme nějaké jídlo a zkusíme se prospat,“ navrhl jsem. Asi by mi to neprošlo, kdyby nebyla utlumená. Takhle se jen cestou do jídelny zeptala: „A co tvoje rodina?“

Pokrčil jsem rameny. „Rozešli jsme se před tím, než jsem šel do Graviabunské múzické akademie. Otec ze mě chtěl mít mechanika. Když jsem si vyvzdoroval studium hudební magie, přestal mě brát na vědomí. On je pravověrný techničan; co se nedá změřit, tím opovrhuje.“ Dodnes jsem si pamatoval jeho ohromení, když jsem spolu se třemi dalšími nečekaně hladce prošel talentovkami – z tří tisíc přihlášených...

Zamyšleně kousala moučnick. „A mohla by nám ta tvoje magie nějak pomoci?“

„To uvidíme,“ připustil jsem. Ráno moudřejší večera, říkává se leckde.

To ale asi nebyl náš případ. Z trhaného spánku mě definitivně probral otravný signál žádosti o spojení. Mířila k nám malá kurýrní loď.

Zabolelo mě v žaludku. Úplně jsem zapomněl nařídít BADovi, aby během našeho spánku hlídal okolí.

Kimi se také vzbudila a rozespale se hrabala ze spacáku ven.

„To je jen kurýr,“ uklidnil jsem jí a povolil příjem.

„Chci mluvit se slečnou Kimi Sakani Či,“ řekl pilot bez úvodu.

„Rone?!“ naskočila Kimi do záběru kamery. „To jsem já!“

„Já vím, slečno,“ řekl. „Nesu poselství od rodiny. Smím ho přednést?“

Mlčky kývla.

„Rodina se omlouvá, že nemá na výběr jak se k vám zachovat. Současně vám nedoporučuje pokoušet se ji kontaktovat.“

Trpce jsem sevřel rty. Mé úvahy se ukázaly jako správné.

„Pokud máte nějaké číslo konta, rodina vám posílá finanční podporu,“ pokračoval pilot. Poptal jsem se BADA, a výměnou za číslo konta lodi na něj rodina Či přepsala dvacet tisíc solů. Hrobsovo paznehty! To byla pěkná sumička! „Přenechám vám ještě balíček od rodiny,“ dodal.

„Otevřeme styčný bod,“ navrhla Kimi. „Musím ti vysvětlit, jak se to celé stalo. My vážně za nic ne...“

„...lituji, slečno Kimi,“ udělal nesouhlasné gesto. „Nebudu dokovat a nechci nic vědět. Kdyby mě někdo při návratu kontroloval, mohl by se ptát, u cí lodi jsem přistál a co jsem viděl a slyšel. Rodina důrazně nechce, aby... aby její političtí nepřátelé dostali byť sebemenší možnost ji poškodit, jistě chápete. Vypustím balíček na dráze 119. Určitě máte jak ho zachytit.“

Kimi tiše vzlykla. Nebylo to pro ní vůbec snadné. Znovu jsem nenápadně použil *moderato*. Nadechla se. „Vyřid' matce, že se o mě nemusí bát. Umím se postarat sama. A děkuji. A nezapomenu...“

„Rozumím, slečno. Vypuštěno. Lepton s vámi,“ uzavřel kurýr.

S BADovou pomocí jsme dostali malý kontejner na palubu. Obsahoval tři objemné zlaté cihly. To bylo jasné: rodina počítala, že se na našem útěku dostaneme i tam, kde soly nebudou mít velkou cenu. Byl tam ještě náramek a náhrdelník. Obojí byla starobylá, filigránská práce, patrně nějaké rodové dědictví. Kimi to přijala už bez slz.

„Odchozí teleport,“ oznámil suše BAD. Kurýr se vrátil domů.

Kimi se na mě podívala. „Vůbec netuším co dělat. Takže to bude na tobě. Pomoz mi, a já ti pomůžu tím, co mi rodina dala. Platí?“

„Platí, pirátko!“

Dokonce se pousmála, i když vliv *moderata* už odezníval.

*

6 – Normalizace

Dal jsem Kimi další sluchátko, které patřilo někomu z bývalé posádky, a autorizovala se do systému jako číslo dvě, tedy asi něco jako první důstojník. Tím dostala možnost dělat plno věcí podle svého aniž mě o to musela žádat. A tak jsme seděli ve velínu a trochu bezradně přemýšleli, co dál. Po obědě jsme se shodli aspoň na jedné věci: bude třeba se zbavit mrtvé posádky. Vozit s sebou sto sedmdesát zmrzlíků není dlouhodobě udržitelné.

„Pošleme je do hvězdy,“ navrhla. „Tak se to dělává, ne?“

„Ano, ale neuděláme to. Jsou to vojáci, kteří vlastně padli v boji, i když to byla něčí lest. Nebudeme dráždit pozůstalé tím, že bychom jejich syny naházeli do slunce. Vypustíme je na domovském orbitu, budou je moci zachytit a pohřbít podle svých zvyků. A využijeme toho k předání zprávy o skutečných událostech!“

Takže jsme odpoledne věnovali skládání zprávy pro Hargovan. Nevymýšleli jsme si – po pravdě jsme popsali co se stalo, jak jsme to viděli z našeho pohledu a proč jsme dělali to, co jsme dělali. Kimi jen zamlčela jméno své rodiny.

BAD zprávu sto sedmdesátkrát rozmnožil na extra odolné nosné médium, jaké vojáci užívali v případě volného shozu, a poté uzavřel do každého pouzdra s jedním nebožtíkem. Nechali jsme je naskládat do výsadkové sekce, a s BADovou pomocí jsme zamířili k Hargovanu.

Nešlo to tak snadno. Nemohli jsme letět napříč Svazem, protože teď už nás tam nejspíš všichni považovali za piráty. Takže jsme tři dny složitě kličkovali po neobydlených hvězdách, než jsme skočili na Hargovan.

Byla to od nás slušná drzost, objevit se s vojenskou lodí, která je považovaná za uloupenou, na domovském orbitu. Hrozilo že vzápětí koupíme žhavý polibek od nějakého extra výkonného laseru který hlídá okolí planety. Počítal jsem s tím. Před příletem jsem pro jistotu ozdobil celý bitevník závojem *presta*, takže všechno včetně nás fungovalo jak ve zrychleném filmu.

Vysypali jsme bleskově hromadu rakví z lodi spolu s několika radio-majáčky a velikým kontejnerem, obsahujícím v pytlech všechno co jsme našli v osobních skříňkách. Okamžitě nato jsme utekli pryč. Naštěstí to vyšlo. Uf!

Kimi se během cesty postarala o redukci palubního provozu. BAD totiž stále fungoval jako by loď měla plný stav, takže automatická kuchyně připravovala denně sto sedmdesát porcí, hygienické sekce ohřívaly

pětaosmdesát hektolitrů vody, všude se topilo, větralo a uklízelo. Povypínala vše, co bylo nadbytečné a opuštěné sekce zakonzervovala inertním plynem. Ne že by to bylo tak nutné – loď měla vcelku slušné zdroje, ale nějaká práce Kimi pomáhala aby se uklidnila. Z mého pohledu zvládala kritickou situaci více než zdatně. Když jsem jí při jedné snídani nenápadně hodil do šálku *dolce*, dokonce se rozesmála když se napila přílišně přeslazeného čajkomu.

Ale dál si držela určitý odstup. Sprchovala se sama. Zabrala si vlastní důstojnickou kajutu naproti mojí, dříve kapitánské, a na spaní se zamykala. Jak to vím? No, asi proto že jsem to zkusil. Ať si mého pokusu všimla nebo ne, nemluvila o tom. Já také ne.

Nebyl jsem pro ni víc než operátor, který jí pomáhá přežít než se situace nějak vyřeší. I když jsme byli doslova na společné lodi, žádný vztah tu nehrozil. Ona byla bohatá komteska z váženého rodu, já pouhý chudý šumař z múzické školy.

Byl jsem v pokušení jí nenápadně přimíchat *amoroso* do koupele, nebo aspoň pár kapek do pití, ale neudělal jsem to. Mimochodem – málo kdo ví, že se *amoroso* nechá aplikovat i na stroje. Ty pak dotyčným dávají překvapivě větší výkon, a mají poruchy výhradně ve chvílích, kdy s nimi pracuje někdo jiný. Proč o tom mluvím: malými dávkami *amorosa* jsem opakovaně krmil náš koráb. Ne že bych toužil po lásce stroje, ale nerozuměl jsem mu a bylo lepší, kdyby neměl zbytečně poruchy. A přiznám se beze studu, že jsem důkladně *amoroso* tajně uzamkl na paprskomet, který Kimi neustále nosila u sebe. Myslím že mě nechtěla zastřelit, ale jen tak, pro všechny případy. Přišla mi moc mladá na to, aby dokázala i v krizové situaci udržet nadhled.

A zatímco jsme se vzdalovali od Hargovanu, respektive od hustě obydleného a hlídaného centra Svazu planet, učili jsme se ovládat loď. BAD byl skvělý lektor. Bylo vidět, že tým, který ho programoval, předpokládal že bude přednášet tupým zeleným mozkům. Uměl věci vysvětlovat tak báječně srozumitelně, že jsme je chápali i my.

Naše cesta, která byla vlastně útekem, trvala pět dní. Poté značka lodi konečně opustila oblast, kterou BAD označoval jako převážně kontrolovanou Kosarmem a Kospem (Kosmická armáda a Kosmická policie).

Jak říkávají s oblibou vojáci – během mé služby se nic zvláštního nestalo. Ani nás za tu dobu nepotkalo nic, co by stálo za řeč. Sice jsme stále měli na čele nálepku vesmírných grázlů, ale naše životy se přesto poněkud normalizovaly. Aspoň navenek.

*

7 – Tajná zpráva

Den nato, v soustavě Krtvort, jsme se opatrně rozhodli načíst data ze Svazového informačního systému. Pokusil jsem se sice BADA přemluvit, aby neposílal ven naši pravou identifikaci, ale nepovedlo se. Komunikační stroj Prezidiálů nějak odhalil náš podvod a odmítl se s námi bavit. Protože jsme informace potřebovali, nezbylo než se přihlásit pravým jménem.

No to byl rachot! Okamžitě nám do pošty spadlo několik tisíc výhrůžných oznámení a výzev. Jejich obsah byl víceméně stejný: vzdejte se, nic se vám nestane! Jo, tomu by tak někdo věřil. S BADAovou pomocí jsem nechal odfiltrovat všechny tyto výkřiky, a zbylo osm zpráv které stály skutečně za pozornost. Sedm z nich byly zakuklené nabídky k ilegální spolupráci. Poptávka po službách, které nejsou tak zcela v mezích zákona, ve Svazu neustále přetrvávala navzdory snahám Prezidiálů. Ale osmá byla divná. Byl to rozsáhlý inzerát, a mezi adresáty byla i naše loď.

„Já tomu rozumím,“ řekla Kimi nečekaně. „Pokud chceme, máme se dostavit na Farbodlu. Rodina nám tam dá další podporu. Je to způsob jak zakódovat do obyčejné řeči jiné informace,“ dodala když viděla můj udivený výraz. „Každý aristokratický klan na Graviabunu má takový svůj systém.“

„To je šikovné. Mohla bys mi ten způsob vysvětlit?“

Pokrčila rameny. „Trvá to stejně dlouho jako naučit se novou řeč. Nevím jestli budeme mít tolik času...“

„Pořád myslíš, že se to nějak vyjasní?“

„Ty ne?“ odrazila mě protiotázkou.

Nechal jsem to být, a ukázal na mapu. „Farbodla není daleko. Za dva dny tam budeme i když počítám s kličkováním. Věříš, že to tvá rodina myslí upřímně?“

Bez sebemenšího váhání přikývla. „Co se sděluje naším tajným jazykem, je vždy pravdivé. Od toho ho máme, abychom si nelhali.“

„Tak letíme. A jen tak mimochodem – myslíš že už bychom mohli ušetřit vodu a sprchovat se spolu? Umyl bych ti záda...“

„Ne.“ *Risoluto.*

No tak nic.

*

8 – Bitva

Farbodla je chaotická soustava obsahující dvaadvacet maličkých planetoid, které kmitají všemi možnými směry kolem rudého, skomírajícího trpaslíka. Krom toho v prostoru orbituje několik set umělých satelitů, od blech o délce sta metrů až po masité kousky s průměrem několika kilometrů, promísených s miliardami meteorů velikými od oblázku až do masivního pohoří. Ideální místo pro realizaci něčeho, co nemusí každý vidět.

Samosebou tu není žádný satelit Svazového informačního systému, zato šest jiných, které jsou v soukromých rukách různých korporací. Bez zbytečného vyptávání a za celkem přijatelnou cenu nás nechali připojit. Další inzerát už v sobě skrýval seznam míst a časů. Přiletěli jsme právě vhod – nejbližší styčné souřadnice byly datovány rovnou na zítřek.

Pro jistotu jsem nařídil BADovi, aby nás uklidil dál do vesmíru. Vypustili jsme klamný cíl, zhasli všechnu komunikaci i detekci a pomocí pasivní optiky se schovali za jeden kus mrtvého šutru, kterých kroužilo v temné zóně nespočet.

Večer probíhal v nervózní atmosféře. Kimi, která toho běžně moc nena-mluvila, byla ještě zamlklejší. Ochutil jsem jí sendvič trochou *moderata*, ale pomohlo to jen zčásti. Neměl jsem kdy jí nenápadně podstrčit víc. Tak jsem si přikouzl k salátu i já. Bylo zbytečné nervovat se dohady.

Pomohlo to. Svět se rozjasnil, přestal být hrozivě komplikovaný a cítil jsem sílu poradit si s čímkoli, co by nás mohlo čekat.

S bezzvučně zívajícími chodbami mlčenlivého korábu za zády jsme dojedli, a Kimi najednou řekla: „Jak často na mě aplikuješ ta svá kouzla?“

Zaskočilo mi. „Nedělám to,“ vykuckal jsem překvapeně.

„Nekecej. Znáš se. Dneska bych nervozitou neusnula, ale najednou je mi fajn. Takže příznej barvu.“

„Fakt ne. Kdybych na tebe například hodil pořádné *amoroso*, měsíc by ses ode mně neodlepila, to ti garantuji.“

„Takže ani trošičku?“ tázala se zvláštním tónem. Na tón hudby i řeči jsem pochopitelně hodně citlivý. Poznal jsem, co myslí.

„Ano, trošičku,“ přiznal jsem otevřeně. „Ale jen tak, aby ses cítila lépe.“

Pokyvovala hlavou, a pak řekla: „Dík. Mimochodem... myslíš že bychom dnes mohli ušetřit vodu a sprchovat se spolu?“

„Ne,“ prohlásil jsem bez zájmu.

To nečekala. Bylo vidět, jak jí vteřinu skáčou noty v partituře, a pak se rozesmála. „Tak teďš mě dostal! Paráda!“

Mou odpovědí byl úsměv.

Takže jsme ten večer v hygienické sekci dlouho „šetřili“ vodou, a rozhodli jsme se ušetřit i jedno lůžko. Pozdě v noci jsem zkoušel vycítit, zda bylo Kiminým spouštěcím momentem nenápadné sbližování anebo pouhá snaha mít mě zítra na své straně fronty, ale jasno jsem v tom nezískal. Bylo tam od každého něco. Ale spokojená byla velmi; my, absolventi múziky, máme obzvlášť dobrý smysl nejen na hudbu...

Probuzení proběhlo ve vstřícné atmosféře, takže jsem v duchu dal větší váhu první ze dvou uvažovaných možností. Ale nebylo kdy se v tom dalekosáhle vrtat. S BADovou podporou jsem vyvedl loď z úkrytu a oklikou jsme se lineárním letem blížili ke styčnému bodu.

Bylo to chvílemi docela napínavé, protože oblast kolem nás byla nasycena všemožnými skalami a kameny, a koráb se jimi musel proplétat. Ovšem v případě, kdy letový prediktor usoudil, že nám dotyčný šutr nevádí, prostě jsme ho odpinkli nárazem do pancíře. Lodí díky tomu zněla nepravidelná, temná kanonáda.

Když do daných souřadnic zbývalo sto kilometrů, najednou se to strhlo.

Zpoza homolovitého skaliska vlevo se vyřítil pravý pirátský koráb. Byl zflikovaný z kdečeho, co asi kde ukořistil, a ježil se velkoráznými zbraněmi. Něco z něj laserově zablikalo. Cože? Snad nám posílají pozdrav?

„BADe, okamžitě pryč! Skok k nejbližší neobsazené hvězdě!“ velel jsem. Jenže odpověď palubního dohlázele mě šokovala.

„Nelze. Teleport je blokován cizí silou.“

Všiml jsem si, že se zprava objevilo v dosahu „Lóry“ (radar krátkého dosahu) šest jiných malých, ale rychlých lodí. Hrome! Tady si snad dalo dostaveníčko půl galaxie!

„BADe! Aktivuj obranu! Najdi příčinu a zprovozni teleport! Zabraň abordáži! Proveď únikový manévr! Teď!“

„Rozumím. Provádím,“ potvrdil počítač a pole černých šutrů nám prudkou zatáčkou počalo mizet ze zorného pole. Motory válečné lodi byly opravdu výkonné. Navíc jsme měli adaptivní výzbroj – laserové kanóny nebyly pevně zastaničené, ale mohly se volně pohybovat po plášti. Teď se chvatně stěhovaly tak, aby i při únikových manévrech měly volné pole výstřelu na blížící se cíle. Jenže přímo ve směru, kam měl BAD namířeno, se zčistajasna objevil velký, nepochybně vojenský koráb!

Dobrá past!

Pak propuklo peklo.

Všichni počali pálit po všech!

Pokud kdo kdy měl touhu stát se účastníkem bitvy kosmolodí ve stylu z očí do očí, musel by být v rauši. Já tak nadšený nebyl. V tomhle střetu, kde rozhodovaly desetiny sekund, byli lidé pouhými diváky. Počítače hledaly optimální trajektorie lodí, vzdálenosti, časy a úhly palby, nejvhodnější okamžiky pro odpal raket a snažily se naopak minimalizovat rány, které plavidla utrpěla. Do toho samonaváděcí torpéda, invazní droni, antirakety a dynamická přehradová pole min, to vše mezi kosmickými skalisky, navrch kořeněné rušičkami, které se rachotivě snažily oslepit protivníkovu detekci. Chaos na třetí!

Tlesknutím jsem si materializoval oblak *moderata* a zhluboka ho vdechl. Ted' byla rozvaha a jasná mysl zapotřebí!

Pomohlo to. Okamžitě jsem viděl, že hlavní těžiště střetu leží mezi námi a jiným Hargovanským vojenským korábem, zatímco ostatní se spíš snaží vyhnout naší vzájemné palbě. Takže Hargované si přiletěli pro svou unesenou loď! Živě jsem si představil jak musí být jejich velitelé rozzuření. Krádež vojenské lodi se nepromíjí.

Oprostil jsem se od hrůzy, která řádila všude kolem, soustředil jsem se a vyslal *caotico* tak silné, jak jsem jen dovedl. Ale výboj magie hluše zapadl do Hargovanského bitevníku, aniž by cokoli udělal. Neváhal jsem ani vteřinu a zopakoval útok, až se mi zatmělo před očima.

Nic!

Že bych to spletl? blesklo mi hlavou. No dobrá! Hluboký nádech, a vypálil jsem proti nim samopříkládací kalorku. *Calore* je velmi jedovatá magie. Pokud zasáhne, stvoří termální vír s kladnou zpětnou vazbou: čím víc pálí, tím víc si příkládá – neboli žere své okolí. Ideální proti trezorům, obrněným rytířům, tankům, skalám a samosebou také pancířům bitevníků. Čím hmotnější objekt, tím lépe. (Varuji nenechavé jedince: nezkoušejte ho na černou díru. Nestihnete zdrhnout.) Jedno místo na boku Hargovanské lodi počalo temně rudnout a barva stále rychleji nabíhala do zářivějších odstínů, jak kalorce s jídlem rostla chuť.

Vtom zbraně Hargovanů počaly slepě střílet všude možně do prostoru! Aha! Mé *caotico* teprve nyní proniklo oslabeným pancířem a zasáhlo systémy. Ale pak to stálo za to, vojenská loď na pár chvil dokonce přišla o stabilizaci a začala se nekontrolovatelně točit!

„Ovládání teleportu obnoveno,“ slyšel jsem jak z dálky BADův hlas. „Přesun!“ Paluba sebou trhla a já se svalil na podlahu. Tři magické operace s maximálním úsilím mě vyřídily. Nebyl jsem na takovou zátěž trénovaný.

„Jsme pryč,“ dolehl ke mně z dálky Kimin hlas. „Jsi v pořádku?“

Nedokázal jsem popadnout dech. *Moderato*, uvědomil jsem si s úlekem. Kouzlil jsem pod vlivem kouzla! Být atlet, patrně bych zvedl nad hlavu tunu a teď bych ležel s přetrhanými vazy. Cítil jsem se podobně, akorát to všechno bylo v mé hlavě. Bylo mi čím dál hůř, lapal jsem po dechu ve snaze nezkolabovat dočista.

Konečně krize pomalu povolila. Srdce mi bušilo v krku, svět tonul v kolísavém šumu, ale už jsem věděl, že to zvládnou. Úplně vypětím sil jsem se donutil nedat si další *moderato*. Posílat sám na sebe něco v takovém stavu zavánělo krchovem, riziko přehmatu bylo veliké.

A tak jsem seděl, povrchně popadal dech a čekal, až mi čerti přestanou hrát v hlavě kopanou s klubkem střepů svázaných ostnácem.

Lepšilo se to. Zvolna, ale lepšilo. Akorát mi zůstal v žaludku divný pocit, který pomaličku sílil. Nutilo mě to otočit se ke dveřím. Teprve díky tomu mi docvaklo, co to je: moje *moto*, které jsem kolem sebe rozprostřel poté co jsem vylezl ze separace! Na jednu stranu mě potěšilo, že dosud drží – dělal jsem ho v chvatu, ale jak vidno, povedlo se. Ale na druhou stranu mi říkalo něco mnohem horšího, totiž že se k nám někdo blíží!

Podíval jsem se na virtuální model lodi. Jediná dvě světélka byla ve velínu, a to jsme byli my dva. Takže buďto k nám pochoduje legie duchů, anebo...

„Kiiiiimm...!“ zasípal jsem a pokusil se rukou malátně dokreslit co chci říci. „Dveee...!“

„Cože?“ Viděl jsem její soustředěný výraz. „Myslíš dveře? Co s nimi? Máme utíkat?“

„Neee... zmmm...“

„Zamknout?!“

Kývl jsem.

Vyskočila a rozběhla se ke vstupu do velína. Ó věčně rozladěný Leptone! Proč nevydala povel BADovi?! Vzápětí mi došla i má úplně stejná chyba: mohl jsem to přece BADovi poručit sám! Vlastně nemohl – sotva mi rozuměla ona, BAD by moje mumlání a chrčení nerozpoznal. Ale už bylo pozdě. V okamžiku, kdy sahala po páce manuálního ovládní, se dveře rázně otevřely. Dovnitř vtrhla banda šesti rabiátů. Nahých! Čelní popadl Kimi za rameno, jediným trhnutím ji otočil zády k sobě, vyškubl její paprskomet z pouzdra a přiložil jí ho k hlavě.

„Teď tu rozkazujem my!“ zařval.

*

9 – Boj mágů

Těch pět jsem poznal okamžitě, i v tom komickém převleku za pralidi – pokud se tedy dá absence oděvu brát jako převlek. Šestý byl malý, žlučovitý človíček s nepříjemně pichlavýma očima. V patách se mu táhl hustý roj neukázněné elektrovodní magie. Byl to Dogratergonovan!

Jestliže se o Hargovanech traduje, že jsou střelení, tak Dogratové jsou dvakrát tolik. Je to svět, naprosto úmyslně spojující neuvěřitelné extrémy. Každý kdo má v hlavě špetku rozumu, se mu vyhne, a dokonce i prezidiálové s nimi udržují tak chladné diplomatické styky, že o jejich světě ve Svazu skoro nikdo ani neví.

Ani jsem neměl sílu žasnout, jak se mu podařilo sjednotit sílu vody a elektřiny aniž by se to okamžitě nezkratovalo. Oni jsou fakt excentrici. Nicméně... byl tu dobře vybavený, nepřátelský mág.

Dva se ke mně rozběhli, popadli mě každý za ruku a sevřeli mezi sebe.

Ten, jehož jméno už jsem znal, ke mně přišel. „Ty zatrackanej zmetku,“ zasyčel mi do tváře. „Teď si to vypiješ. Těš se!“

Malý človíček ho ale odstrčil a velice pátravě si mě prohlížel. Pak zavrtěl hlavou. „To mňá jako bejt von? Jistej si seš?!“ Jeho unilang byl příšerný.

„Je to on,“ zavrčel Bregouš. „Ten nás proměnil v želvy.“

„Nemá v sobě nic. Fůbec nic!“ zkřivil človíček úzké rty. „Seknul ses. To nemůže bejt von. Najdite týho pravýho!“

Bregouš se zamračil. „Je to on!“ zopakoval důrazněji.

„Nedělej ze mý blbá!“ štěkl človíček.

Neusmál jsem se. *Modo silenzio*, které jsem na sebe bleskem hodil při jeho spatření, mě dokonale zamaskovalo. Jen jsem se obával že ne nadlouho. Musel jsem porušit zásadu nedávat na sebe druhé kouzlo, a tak jsem se držel hodně při zemi – byla to lehoučká magie pod mizerným úhlem, která nepochybně rychle vyprchá.

„No jasně,“ zacouval rabiát. Významně kývl. „Pugo, Mrang, Kikejc. Prohledat loď a najít mága. Cestou seberte něco na sebe a taky zbraně. Padejte!“

„Jo,“ zavrčel Mrang krvelačně. Ti dva mě pustili, trojlístek se otočil a zmizel v chodbách.

„Tohle drž,“ ukázal Bregouš na Kimi, „a tohle mi dej!“ Vzal hromotlukovi, který držel komtesku, paprskomet a vrátil se ke mně. „Takže ho nepotřebujeme,“ pronesl jen zpola tázavě.

„Ne,“ odvrátil se človíček. „A teď mý neruš. Najdu zí ho sám!“

Ucítil jsem studená a mokrá chapadla jeho magie, která se počala rozlézat po lodi. Byl to živelný proces, jeho metody byly primitivní a odporné. Nepochybně nebyl nijak školený, možná měl prostě dáno od Leptona, a tak to využíval. To bylo dobře, protože po mém sice slabém, ale vycizelovaném *silenzu* jeho slídívá magie sklouzla jak po másle. Jak ale dlouho?

„Já vím, že jsi to ty,“ přiblížil Bregouš svůj boxerský nos těsně ke mně. „Netuším, proč jsi nás teď neproměnil nebo nezačaroval. Možná jsi o svoje schopnosti mezitím přišel, možná jsi to předtím fakt nebyl ty. Ale vypadáš tak, a já nebudu riskovat. Jestli mi můžeš říct jediný důvod, proč bych tě neměl usmažit, mluv právě teď.“

Poslouchal jsem ho div ne s vděčností. Čím déle mluvil, tím lépe jsem se cítil. Teď konečně jeden z čertů v mé hlavě kopl daleký roh a mičuda se jim někam zakutálela. Uf! Myšlení mi rázem naskočilo v plné ostrosti.

Věnoval jsem mu úsměv: „Jsem, i nejsem...“

„Co?“ Svraštil obočí. „Jak – jsi i nejsi? Co to na mě zkoušíš, cucáku? Mám ti trochu vyžehlít fasádu?“ předvedl mi svou pěst.

„Raději ne,“ zavrtěl jsem maličko hlavou, a pozvedl levou paži. „Promiň. Ten tvůj kámoš mi nějak pohnul s ramenem. Au. Budu to muset rozhybat. Vidíš?“ Kýval jsem pomalu rukou sem a tam.

Bregouš si nechápavě odplivl. „Konec keců.“ Namířil mi paprskomet na prsní kost a stiskl spoušť.

Pak věci dostaly správnou rychlost.

Zbraň nevystřelila. Když jsem jí natlakoval amorošem, abych si pojistil že mě Kimi zčista jasna neodstřelí, skutečně jsem nečekal, že se mi to hodí za takovéto situace. Ozvalo se zaprskání podobně jako když se v léta nečištěném fěnu spálí vlasy, ale tím to také skončilo.

„Co?!“ Bregouš s ním vztekle zatřásl a znovu zkusil vystřelit. Marně!

„Zatracenej křáp!“ udeřil zbraní o podlahu. „Zabiju tě ručně!“

„*Rigido*,“ zašeptal jsem. Málokdy musím magii dodat důraz hlasem, tentokrát to ale bylo vhodné. Bregouš ztuhl jak obrázek.

„Ty zmyje podvrtná!“ zaječel vztekle malý mág, který samozřejmě okamžitě registroval, co proběhlo. Zuřivě se otočil a vymrštil ruce – a zůstal stát jako když zkamení.

To máte tak. Když vejdete do silnice bez rozhlédnutí, přejede vás auto. Když máváte rukama bez toho, abyste se rozhlédli, jestli těsně vedle vás nestojí masité štronzo, koupíte ho. Moc dobře jsem si byl vědom, že na něj nemohu zaútočit přímo. Zatímco se Bregouš vykecával a pěstoval na mě svoje ego, umístil jsem potichoučku čtyři *rigida* těsně kolem cizího mága.

Gesta rukou mi k tomu skvěle napomohla. Jak se vztekle otočil, všechna se na něj okamžitě nalepila.

„Zmije, demente,“ opravil jsem jeho strašlivý unilang. Zbýval ten, co držel Kimi. Od pohledu byl značně vyjevený. Viděl něco, co nedokázal rozklíčovat a nevěděl jak reagovat. Neusnadnil jsem mu to: mávl jsem rukou a *půlová pomlčka* se mu zasekla do hlavy. Padl jak poleno.

„BADe,“ řekl jsem, „zajisti dveře do velína.“

„Zamčeno,“ ohlásil počítač.

„BADe, zneškodni tři bytosti, nalézající se mimo velín.“

„Provádím!“ Následovala minuta nesmírně napínavého ticha.

„Provedeno!“

„BADe, ukaž mi obraz kamer v místech zásahu.“ Počítač byl frajer. Na všech třech pirátech ležela hromada robotů, svírající je rukama i nohama tak, že stěží dýchali.

Pak jsem si vzal na starost malého mága. Bylo vidět, jak se zuřivě snaží prolomit ztrnulost, ale nešlo to. Věděl, že je ztracený. Ze souboje dvou mágů může vyjít jen jeden, nebo žádný vítěz, praví poučka číslo 17. Nebyl jsem blázen, abych ji neuposlechl.

Párkrát jsem se nadechl a důkladně se soustředil. „*Linee cancellano*,“ zašeptal jsem. Jeho oči ztratily výraz. Zkusmo jsem mu do hlavy shora vložil *osminkové malé gé*. Ani se nechytilo, vypadlo z druhé strany na podlahu a s jasně géčkovým pinknutím odeznělo.

Hotovo, povedlo se. Nevygumoval jsem mu celý mozek, ale v životě už nesesmolí jediné kouzlo a ani nebude tušit, proč. Nebavil jsem se s ním, takže ani nevím kdo to vlastně byl.

Nechal jsem ho i s piráty deportovat do jejich modulu, uzavřít a připravit k odpojení. Tady jsem je ale nechat nechtěl – neměli teleport, a kdyby je tu nikdo nenašel, po čase by zmrzli nebo by se udusili.

„Poletíme zpět,“ informoval jsem Kimi.

Kývla. Nebyla tak akční, události ji ohromily a neorientovala se v nich.

Skočili jsme zpět na místo první bitvy. Vynořili jsme si sice o dva miliony kilometrů dál, ale i tak to byla slušná přesnost. Zadal jsem směr a loď vyrazila čtyřmi gé. Laserové kanóny na jejím plášti se samočinně přeskupily tak, aby měly volný výstřel v ose letu. Protože během lineárního přesunu dosáhneme rychlost až 240 kilometrů v sekundě, nebude čas se vyhýbat meteorům co se ocitnou v cestě. BAD je rozstřílí. Šikovný počítač.

Během čtyř hodin, které nám trvalo než jsme zmíněnou vzdálenost zdolali, byl konečně čas koncipovat osnovu toho, co se dělo.

Na počátku všeho byl jeden prostý fakt, který mi vůbec nedošel: voják, který zradil a zabil posádku lodi, nakazil její systém sledovacím virem. Aniž jsme to tušili, vysílali jsme o sobě šifrované informace. Vlastník klíče tak mohl pohodlně sledovat co děláme a co máme v plánu. Zbavil jsem se poprvé sice pirátů, ale ne jejich sledování.

Takže nás už čekali, ale nebyli sami. Druhého přehmatu jsem se dopustil když jsme skočili k Farbodle. Nedošlo mi, že když se v rejdišti nelegálních žvlů zčistajasna objeví vojenská válečná loď, bude nenápadná asi tak jako alhextosaurus na letišti Kosmické Nuly. V důsledku toho těch šest stíhačů, které na nás vyrazily, patřilo dvěma místním klanům.

Že informace o našem přiletu zůstane jen mezi místním podsvětím, mohl čekat jen naivní člověk mého formátu. Pochopitelně že se zpráva bleskově rozšířila ilegálními kanály dál. Takže třetí loď, která si nás našla, byl právě Hargovanský bitevník. A zatímco si dva Hargovanské válečné koráby vyměňovaly surové rány, piráti se pomocí našich hacknutých systémů potichoučku vloupali na naši palubu. Neměli s sebou nic technického, ani oblečení. Virus sice nedokázal BADA úplně oslepit, ale dokázal zařídit že identifikace agresorů byla chybně zařazena do kategorie zvířat. Těm BAD nevěnoval pozornost, takže se dostali až do velína. Zbytek známe.

Neustálé brzdění nás nakonec doneslo na původní bojiště. Mafiáni už byli pryč, zůstali tu jedině Hargované. Moje kalorka byla při chuti: mocná loď masivně krvácela z roztaveného boku v délce téměř čtvrtiny lodi. Dokázal jsem si živě představit palubní hasiče, jak si zoufalstvím rvou vlasy, že ta žhavá zkáza nejde nijak zastavit.

Tentokrát jsem si zjednal spojení z bezpečné dálky.

„Nepřibližujte se, jinak budete zničeni!“ uvítal mě Hargovanský kapitán vstřícnou větou.

„Pokud nás nenecháte přiletět blíž, zítřejší snídani už absolvujete v záchranných člunech,“ opáčil jsem.

„S piráty nevyjednáváme!“

„Žádné tu nevidím, a my s vámi také nechceme vyjednávat. Jen vás letíme zachránit, nic víc.“

Došla mu slova.

„Vy jste nevyzvedli zásilku, kterou jsme zanechali na vašem domovském orbitu?“ využil jsem pomlky.

„Irelevantní!“ vyštěkl. Později jsem se dozvěděl, co se s ostatky dělo. Rakve byly odchycené ostrahou orbitu, naše zpráva přečtena, a teď se podržte: všichni vojáci byli svrženi do hromadného hrobu hanby a zapomnění, byly jim in memoriam odebrány hodnosti i řády, protože selhali

ve službě Hargovanu! I jejich rodiny byly vystaveny posměchu a opovržení a jeden instruktor, podílející se na výcviku některých členů posádky, provedl sebevraždu, protože cítil nesmazatelnou vinu za to že vycvičil takové sralbotky. Konstrukční materiály naší lodi byly s opovržením zničeny, rozestavěná další loď tohoto typu určena k sešrotování a jméno lodi navždy vymazáno z registrů. Armáda neskousla, že její válečné plavidlo přemohl jeden kluk s jednou holčkou! Jak říkám: Hargované jsou odjakživa střelení.

„Dobrá, veliteli. Nebudu marnit váš čas. Poslední otázka: chcete abych tu zkázu zastavil, nebo ne?“

Jeho situace byla asi neřešitelná. Na jedné straně by moc chtěl zachránit aspoň poškozenou loď, ale na druhé straně mu hrozil po návratu drakonický trest, pokud by přijal pomoc od pirátů!

„Ne,“ prohlásil kamenně. No, vybral si.

„Převezměte trosečníky,“ řekl jsem a odpojil pirátský letoun.

Změnil jsem směr plavby a požádal BADA, aby se pokusil v okolí najít něco, co by mohl být vzkaz od rodiny Či. Tříhodinová snaha byla ale marná.

Společně jsme s Kimi vybrali hvězdu, která by mohla být naším dalším cílem, a opustili jsme místo, jež nám přineslo tak dramatické zážitky. Dobré bylo, že jsme je přežili beze ztrát. Špatné naopak to, že problémy kterými jsme prošli, nepochybně nebudou poslední.

*

10 – Hydra

Uspořádali jsme s Kimi dlouhou poradou, co dál. Ne že by byla dlouhá kvůli nerozhodnosti. Bylo mi úplně jasné, že máme jen jednu šanci – ztratit se v okrajových částech Svazu, kam už moc Prezidiálů doléhá jen symbolicky. Někde se rychle vylodíme, loď pošleme do slunce a budeme se snažit žít co možná nejméně nápadně.

Ale Kimi potřebovala čas, aby si na svůj nový osud postupně zvykla. Jako komteska bohaté a mocné rodiny viděla svou budoucnost někde po boku mocného a urozeného muže, kdežto teď to vypadalo na doživotní vyhnanství. Trvalo skoro celý den, než jsem pomaličku přeladil její myšlení tak, aby z toho neměla šok.

Takže jsme mířili pryč ze Svazu, do prazvláštních a nejistých satelitních sfér. Jeden den jsme obětovali kontrole, zda nás nikdo nestopuje. Vypadalo to, že ne.

Pět dalších skoků nás zavedlo na jednu odlehlejší planetku, která si říká Truzla. Měla sice v Prezidiálních tabulkách značku „kontakt nedoporučen“, ale tu měl na periferii vlastně kdekdo.

Nechali jsme Kaivora na orbitu a spustili se výsadkovým modulem na povrch, který vypadá jak malebná miniatura.

Truzlíci vypadají úplně jako lidi, akorát zhruba dvoutřetinové výšky. Jsou hezcí, milí, přátelští, a... velmi nešťastní. Důvodem je strašlivá hydra, která se usadila na měsíci zvaném Skukejt, který obíhá jejich půvabnou planetku. Udělala si tam své doupě, z něhož nepravidelně vyráží na lov. Jako bouře vtrhne do světa Truzlíků, rozkotá města, zničí pole, zapálí lesy, sežere každého na koho natrefí a zase se uloží k odpočinku.

Asi tak vypadalo vyprávění, které nám drmolivě vykládali naši malí hostitelé, když jsme s Kimi po určitém váhání přijali jejich pozvánku.

Díky zapadlé oblasti je vazba Truzly na Svaz je spíše symbolická. Prezidiáni jí neotravují svými direktivami, a Truzla za odměnu nedělá neplechu ve svém okolí. V podstatě ani nemůže – nemá žádné strojírný, které by dokázaly sestavit jakoukoli vlastní teleportem poháněnou krabici, schopnou skoku k jiné hvězdě.

„To je hrozné,“ zděsila se Kimi. „To vám Prezidiáni nedokázali pomoci? Vždyť mají mocné válečné lodě, ty by si s hydrou snadno poradily!“

„Buružraso kroutendo prekel,“ pokývali hořce hlavičkami. V překladu to znamenalo něco jako nám dobře známý pojem „úřední šiml“, akorát v jejich

podání to má blíže k úřednímu lejstru, které, jsouce s obtížemi pozřeno, stejně se díky své tuhosti zaseklo na výstupu trávicího traktu.

„No tohle!“ řekl jsem. Ukázalo se, že se na Gorkghannu rozhořela mocná právní bitva mezi ochránci Truzlů a ekologickými ochránci hydry, která byla pojata jako vymírající chráněný tvor. Truzlům podle názoru ekologů vymření nejspíše nehrozilo. Svým způsobem se dalo ekology pochopit – co jsem sám postřehl, hezcí Truzlíci věnovali svému množení poměrně velkou část svých časových rozvrhů, a nijak moc se s tím netajili.

Zvážil jsem celou situaci. „Možná bychom vám mohli pomoci my,“ řekl jsem opatrně. Všichni Truzlové, s nimiž jsme debatovali, nejprve úplně ztuhli, ale pak počali štěbetat jeden přes druhého jak splašení. Mluvčí, který hlavně vedl slovo, je musel dlouho okřikovat, než se uklidnili.

„Nesmírně oceňujeme vaši nabídku,“ řekl, „ale nemůžeme přece chtít, aby se naši hosté vydávali v nebezpečí.“

„Nemáme jen tenhle člun,“ kývla Kimi k výsadkovému modulu. „Nahoře na obloze kotví velká loď, a ta má silné stěny a silné zbraně. Přinejmenším bychom se na hnízdo hydry mohli podívat, a uvážíme, co dál.“

Truzlové znovu propukli v brebentění.

„Dobře, s nesmírným vděkem přijímáme vaši nabídku,“ řekl pak mluvčí. „Pokud by se vám podařilo zažehnat hrozbu, která sužuje naši vlast, rádi vše zaplatíme a ještě se vám odměníme. Jak jsme slyšeli, nemáte svou domovinu. Mohli byste tedy navždy zůstat u nás, a to samosebou zadarmo. S úctou vám věnujeme naše občanství – a my nikoho nevydáváme. Ani Hargovanům, ani Prezidiálům.“

To znělo hezky. Ve chvíli, kdy po nás jde armáda celé jedné planety včetně všech lovců pirátů, by bylo bezpečné kotviště obrovská výhra – byť by to byla „pouhá“ Truzla. Sice nikam nelétali, ale nahoře na nedaleké skále jsem zahlédl laserové kanóny, hlídající orbit. Vypadaly hrozivě, i když byly – tak jako vše kolem – jen dvoutřetinové.

Vyměnili jsme si s Kimi pohled. Bylo jasné, že do toho půjdeme.

Truzlíci nám vystrojili fantastickou hostinu, pozvali různé kejklíře a jiné umělce, prostě byli z nás celí naměkko. Když Kimi zaregistrovala, jak se ke mně nenápadně i nápadně tulí zdejší krásky, zatvářila se všelijak. Což o to, dívky to byly překrásné, akorát kvůli své rase vypadaly jako lolitky. Nebral jsem to nijak vážně a maličkými porcemi *fredda* jsem průběžně chladil jejich nadšené hlavičky.

S večerem nás rozjásaní Truzlíci doprovodili ke člunu a vrátili jsme se v dobré náladě na Kaivora.

„Poletíme hned?“ sršela Kimi energií. „Nějaká hydra nás nemůže rozházet. Sestřelíme jí a máme hotovo!“

Jenže já jsem váhal. „Kimi... nerad brzdím tvé nadšení, ale celé to jednání v sobě mělo nenápadný falešný tón. To my, absolventi múziky, vycítíme. Něco není tak, jak říkají.“

„Fakt myslíš, že by takoví milí, srdeční lidé na nás chtěli ušít nějakou boudu?“ zapochybovala. „Jaký by měli důvod? Vidíme se poprvé v životě!“

„Netuším. Jen říkám svůj dojem. Vyspíme se na to, ano?“

Selmovsky přivřela oči. „Dobrá. Aspoň budu mít šanci vyhnat ti z hlavy všechny ty roztomilé Truzlanky!“ Inu, skoro se jí to podařilo.

Když přišlo palubní ráno, dali jsme v pohodě snídani, při které jsme se seznámili s výsledky automatického průzkumu. BAD vyslal k satelitu dvě sondy. Snadno lokalizoval doupě, ale pokus o blízký průzkum selhal.

Co nás ale zarazilo, byl počet divných stop kolem doupěte. Marně jsem si na jejich základě pokoušel představit, čeho jsou pozůstatkem. Jedno bylo nepochybné: ať je udělalo cokoli, skončilo to uvnitř doupěte.

„Skoro jako opuštěná přistávací zóna!“ napadlo mě nakonec.

Kimi váhavě přikývla. „Všichni přistávají, ale nikdo neodlétá. Třeba tam těch hyder bude víc...?“

„BADe? Můžeš se přichystat na boj s hydrou?“ vznesl jsem dotaz.

„Je možno upřesnit pojem?“ promítl několik variant. Ukázalo se, že jméno hydra neslo několik planetek, měst i vesmírných lodí, ale k mé spokojenosti byl ve výčtu i tvor s několika hadími krky a hlavami. Vybral jsem ho.

„Živý tvor bez možnosti ohrozit loď. Index nebezpečí zanedbatelný. Doporučuji IR samonaváděcí střelu nízké tonáže, případně tříštivé torpédo, s pravděpodobností úspěchu téměř sto procent.“

„BADe, připrav vše potřebné.“

„Provedu.“

Let k Skukejtu zabral hodinu a půl. Byla to pustá hrouda o průměru osmi set kilometrů, prakticky bez atmosféry.

„Co ta hydra dýchá?“ podivila se Kimi.

„Třeba nedýchá. Jak jinak by překonala vakuum mezi Skukejtem a Truzlou?“

„Co to je za zvíře, že nepotřebuje dýchat?“

„Nevím. Tím spíš tu možná je něco, co nám naši přátelé Truzlíci zamlčeli...“

Náš koráb se samočinně navedl na vhodnou přibližovací trajektorii a nakonec zůstal viset šest kilometrů nad místem, které bylo označeno

průzkumem jako doupě. Vstup do jeskyně měl šedesát metrů na šířku a třicet na výšku. Pokud odpovídal svému majiteli, musel to být kapitální kousek.

„BADe, pošli průzkum do doupěte. Musíme mít jistotu, co je uvnitř, než tam pošleme střelu.“

„Provedu.“

Tečka automatické sondy se odlepila od břicha Kaivora a zamířila dolů, když vtom Kimi řekla: „Kentaro? Možná to zbytečně zdržujeme. Prostě sletíme níž, a hned uvidíme. Co?“

„To ale není třeba. Neplánujeme přece, že by Kaivor bojoval s hydrou. Jen jí pošleme dáreček a hotovo.“

„Zajisté. Ale mohli bychom ji vidět na vlastní oči.“

Zarazilo mě to. To byla pravda. Ať je zvíře jakékoli, naši válečnou loď ohrozit nemůže. A měli bychom zajímavý zážitek.

„Představ si to,“ básnila Kimi. „Z očí do očí s hydrou! Až tohle budeme jednou někde vykládat! Tak co, letíme už?“

Její myšlenka mě také uchvátila. Koneckonců, co by člověk tak pěkné kamarádce neudělal pro radost.

„BADe? Sestup na tři kilometry.“

„Provedu.“

Kimi úplně nadskočila nadšením. „Jedeme dolů. Honem, honem!“

A v okamžiku, kdy jsem cítil, jak se i mě zmocňuje nedočkavé rozechvění, jsem si uvědomil, že má stejně falešnou chuť jako hostina na Truzle. Něco je špatně!

Ale jen co se mi ta myšlenka mihla mozkem, okamžitě zmizela. Jako by zručný malíř suverénně opravil štětcem nevhodný detail malby.

„Rychleji!“ pobízela mě Kimi.

A znovu ta disharmonická pachůť.

„BADe-“ Ne, nedokázal jsem to vyslovit! To už jsem cítil, že je něco katastrofálně špatně, ale můj vlastní mozek mě zrazoval. Jako by mi někdo neustále odháněl pozornost od... od... od čeho?

Chtěl jsem to nějak zastavit, ale nešlo to!

Když něco nepřemůžeš, zkus to přelstít, objevila se mi v hlavě poučka číslo čtrnáct. Koráb stále klesal a má chuť vidět doupě zblízka rostla. Dobře, svolil jsem v duchu. Chci ten zážitek vnímat co nejlépe, tudíž *preciso!* V tom okamžiku se mi vrátila plná sebekontrola a já vnímal svět kolem sebe jasně a nezkresleně.

„BADe, stop!“ zvolal jsem. Loď zastavila sestup, byli jsme čtyři kilometry vysoko.

„Co děláš!“ otočila se na mě Kimi. „Dělej, ať už tam jsme! Prosím!“ Hodil jsem po ní kouskem *precisa* a její rozjařený výraz vyhasl do zmateného úsměvu. „Co jsem to vyváděla?“ vydechla.

Zaposlouchal jsem se, a hned jsem věděl, s čím máme tu čest. Hydra kolem sebe vysílala omamné psychické pole, podobně jako bájně Sirény, lákající plavce za sebou.

Znovu jsem se podíval na stopy kolem doupěte a rázem jsem chápal, co se tu dělo. Zdaleka jsme nebyli první! Každá loď, která se vydala hydru zničit, se tak jako my dostala do sféry její sugescce, a byla doslova nalákána na přistání. Dokonce je možné, že posádky, vystavené hydří sugesci, opustily loď a nadšeně běžely do doupěte, kde je čekala hydra s otevřenými chřtány. Nakonec odtáhla do doupěte i opuštěnou loď.

„Mám dojem, že jsme přemohli hlavní hydří zbraň,“ podotkl jsem, a pustil jsem záznam posledních tří minut. Když Kimi viděla své nadšení, chytila se dlaní za ústa.

„Všiml jsem si toho,“ vysvětlil jsem jí. „A zbavil nás jejího vlivu. Sice jen prozatím, ale to hned napravím.“ Znovu jsem nám velice opatrně, ale důkladně prohloubil *preciso*. Pro jistotu.

„Kde je sonda?“ všimla si Kimi.

Nebyla. Zaletěla do doupěte a ztratila se. Ani automat neodolal hydřímu vábení.

„Stejně budeme muset dolů,“ řekl jsem. „Automaty nám nepomohou, takže nezbyde než ti splnit přání a spatřit hydru na vlastní oči.“

„Ale opatrně, ano?“ vydechla.

Kaivor počal opět klesat. Hydra musela pocítit značné uspokojení. Nová oběť sice vzdorovala, ale nakonec stejně podlehla.

O něco později jsem posadil válečný koráb přímo na planinu před doupětem. Omamný zpěv hydry už mě málem ohlušoval, ale díky mému *precisu* neúčinkoval. Protože jsem si nebyl jist, jak silně dokáže hydra působit na CNS přes oči, neotevřel jsem optické rozhraní ale nechal jen zobrazit to, co vidí příd'ové kamery, a to ještě pro jistotu v ubohém rozlišení.

Páni, to byla síla! Úplně to se mnou cuklo; s Kimi to šklublo výrazně více, úplně mimoděk vykročila jako by chtěla odejít z velína ven. Chytil jsem jí a oběma nám potřetí co nejopatrněji posílil *preciso*. Hleděli jsme na obrazovku a byli přeplnění rozporupnými pocity. Hydra vypadala příšerně, ale... prostě... byla naprosto neodolatelná. Fuj!

A pak náhle na okamžik naběhl gravitační motor a koráb se posunul k jeskyni! To byl šok!

„BADe! Okamžitě stop!“ vykřikl jsem.

„Rozumím,“ zněla odpověď, ale loď se znovu posunula o dva metry k doupěti! I zabezpečený počítač válečného korábu počínal podléhat hydřimu vábení, a možná proti své vůli vlekl loď blíž k hydře!

„BADe! Zpět o sto metrů! Hned!“

„Provádím,“ ujistil mě, ale loď se s malým chvěním posunula naopak dál kupředu!

„Snaž se ho nějak brzdit!“ řekl jsem Kimi. „BADe! Doved' mě k příďovému torpédometu!“ Tak to počítač ještě zvládl. Běžel jsem nitrem korábu jak o život a cítil, jak dře pancéřovým břichem o povrch Skukejtu blíž a blíž doupěti. Nakonec tu skukáme jako všichni před námi!

Konečně jsem byl na místě!

Našel jsem manuální ovladač a okamžitě jsem ho přepnul. Teď už BAD nemohl zabránit odpálení, ani kdyby ho hydra plně ovládla. V šachtě již čekalo tříštivé torpédo. Nastavil jsem ho na kontaktní zápal a pak prostě naslepo stiskl spoušť.

Stěny torpédové sekce zlehka zazvučely, a po napjatých třech sekundách neodolatelně sugestivní volání hydry rázem umlklo. Pomalu jsem se vrátil do velína.

„Dostala co proto,“ uvítala mě Kimi a skočila mi kolem krku. „To bylo strašlivé. I po tom, co jsi mi vrátil rozum, jsem ke konci odolávala jen s vypětím sil. A BAD nás vlekl pořád blíž a blíž...“

Na planině ležely kusy rozervaného dravce a úlomky skály. Torpédo hydru dočista roztrhalo. Opodál ležela jedna z jejích hlav. Nastavil jsem na ni obraz. Teď už ztratila svůj magický vliv, a byla jen děsivá.

„Hydře z očí do očí,“ řekl jsem tiše.

„Díky,“ vydechla a chytila se mě ještě pevněji.

Poslal jsem do doupěte novou sondu. Ta už problémy neměla. V jeskyni bylo plno zbytků nejrůznějších lodí, vesměs rozdrásaných a ohryzaných, ale žádné vejce nebo uložený zárodek.

Nebylo už proč se tu zdržovat. Jenže ještě něco mě napadlo.

Když BAD vedl koráb zpět nad Skukejt, vyzval jsem ho: „Projdi záběry Truzly, nasnímané během obletů nad planetou. Hledej stopy zkázy.“

Počítač potvrdil že rozumí a za tři minuty byl s úkolem hotov. Počet nalezených stop: nula!

„Nula?“ podivila se Kimi. Také jí to bylo divné.

„Nula. Mám takový dojem, že jsme se nechali od Truzlíků napálit. Hydra jim nedevastovala planetu. Koneckonců, vždyť mají orbitální ochranu, tak by ji mohli sestřelit, ne? Ale proč plýtvat vlastními zdroji a vystavovat svůj

svět riziku poškození, když se jim o ochranu může starat hydra? Patrně s ní uzavřeli smlouvu, že jí do doupěte budou posílat koráby, které se tu čas od času objeví. Pokud už se sem dostal někdo zvědavý, prostě zmizel beze stopy. Prezidiálové si toho nejspíše všimli, ale jen zmrazili styky s Truzlou a pustili to z hlavy. Obchod výhodný pro všechny strany.“

„Ti malí zmetci!“ zvolala procítěně.

„Možná je to jen má domněnka,“ uklidňoval jsem ji. „Ale odměnu si zasloužíme!“

Vrátili jsme se na Truzlu v divém chvatu. Když Truzlíci viděli, jak jsme celí vytřeštění vystoupili z výsadečného modulu, věděli že je zle.

„Bojovali jsme s hydrou, a bezpochyby jsme ji dokázali zranit,“ řekl jsem tvrdě. „Jak vážně, nevíme. Ale potřebujeme silnější zbraň. Hodně silnější, a hodně rychle, aby hydra šla dorazit. Čas je váš nepřítel, každé zdržení zvyšuje riziko že se hydra rozhodne vám pomstít. Takže, na kolik si ceníte své životy?!“

Neodvážili se ani maličko vzpouzet, a o hodinu později jsme opouštěli Truzlu, bohatší o pětatřicet tisíc solů, aniž jsme se kdy hodlali vracet.

„Stejně je to škoda. Taková oslava vítězství na Truzle, hm, to by se mi líbilo...“ posteskl jsem jen tak bokem, když jsme čekali na dobití zdrojů pro další teleport.

Kimi na mě upřela bezmála urputný pohled. „Já ti ty zpropadené Truzlanské koketky vymažu z hlavy jednou provždy!“

Myslím, že tu noc se jí to už fakt podařilo.

*

11 – Sklep a Sklip

Zamířili jsme ke světu jménem Brmka. Byl první z těch, které jsme vybrali jako možný cíl našeho útěku. Nacházela se už dost daleko od Gorkghannu i Hargovanu, ale nebyla ještě úplně posledním světem Svazu, kde obvykle dávají už jen kosmolišky dobrou noc. A také zločinci a vrahouni mezihvězdného formátu.

Jenže člověk mívá, a okolnosti mění. Během našeho přesunu od Truzly k Brmce se totiž Kaivorovi něco polámalo v břicho. Každý ví, že přerušení teleportu je fatální událost. Však jsou také teleportové agregáty proti této eventualitě masivně jištěné. Ale zaplat' Lepton za systémy nasycené mým *amorosem*! Takže na zobrazovači velína sice naskočila řada výhrůžných rudých zpráv, Kaivor se divoce zatřásl surovým direktem DSR, zuby nám zacvakaly a klouby zachřestily, ale přežili jsme to a vrátili se zpět do našeho vesmíru.

„U Leptona! To byla pecka!“ poznamenala Kimi ohromeně.

„Něco se pokazilo,“ snažil jsem se vyčíst stav lodi. BAD nám v tom rychle udělal jasno. „Ztráta synchronizace toku energie v teleportovém agregátu.“ Náš hlavní „klavír“ se vážně rozladil!

„BADe! Dokážeš závadu opravit?“

„Analyzuji.“ Uběhlo neskutečně napínavých sedm minut, v nichž jsem úplně fyzicky vnímal, jak *amoroso* vibruje lodními obvody, než řekl: „Ano. Oprava je možná.“

Uf! „BADe, proved' ji.“

„Provedu.“

Ano, tak snadno se velí korábu, který má svého palubního dohlázele.

Horší bylo, že naladit teleport bude trvat delší čas. Ale zase bylo dobré, že nás to vykoplo poblíž nějaké hvězdy. BAD změnil polohy vesmírných objektů a usnesl se, že nás porucha odhodila o 62 srků jinam, než jsme chtěli. Nacházeli jsme se ve Sklepě!

Sklep byla další osamocená, zapadlá hvězda na samé periférii Svazu planet, a kupodivu měla obydlenou planetu jménem Sklip. V opravách jsme BADovým robotům pomoci nedokázali, takže se návštěva Sklipu jevila coby rozumná varianta jak si ukrátit čekání.

„To je zvláštní,“ podotkla Kimi, listující databází. „O Sklepu tu kromě základních charakteristik nic není, o Sklipu vlastně také ne. Stojí tu: biologická kompatibilita S1, dvě rasy, nezávislá samospráva, a samosebou značka kontakt nedoporučen.“

Byli jsme prakticky u samých hranic Planetárního svazu. Sem nikdo nelétá, pokud vyloženě nemusí. Hotový Zapadákov. Ještě že má eS jedničku. To značí že můžeme bez ochrany vystoupit na povrch planety, a přežít to. A když už tu jsme, proč se nepodívat.

Gravitační motory lodi našťestí fungovaly, a tak jsme během jednoho dne překonali oceán prázdnoty a zaparkovali na orbitu. Že tu nebude žádný SIS (Svazový informační satelit) se dalo čekat, ale marně jsme se rozhlíželi po nějakém PISu (planetární informační síť). Nezbylo než zkusit zavolat přímo někoho na povrchu.

Spojení naskočilo už po osmi minutách, i když jen zvukové. Obraz náš přijímač dekódovat neuměl – pak se ukázalo, že k nám ani žádný obrazový signál neletěl. Prostě jen rádio. Sykavý hlas ovládal unilang sice kostrbatě, ale nahrazoval to vstřícností. Nabyli jsme dojmu, že tu jsou návštěvy z vesmíru velmi vzácné; ihned jsme obdrželi souřadnice a vřelé pozvání k pobytu.

Inu proč ne.

Poučení předchozími problémy, vybavili jsme se co možná pečlivě, sedli do výsadkového modulu a spustili se do Sklipu. Jak jsme klesali, scenérie kolem nebyla nijak veselá. Oproti malebné, barvami sršící Truzle byl Sklip tmavý a nevzhledný. Bylo to tím, že šlo o starou planetu s téměř vyhlazeným povrchem, a obíhala hlouběji v prostoru Sklepa, takže ve dne tu bylo šero a v noci... škoda mluvit.

Sedli jsme u rozsáhlého komplexu budov, který vypadal nesmírně exoticky. Všechny stěny i ploché střechy byly pokryty nespočtem malých děr, jako kdyby někdo do vlhkého bláta píchal prstem. Což o to – architektura by se dala přijmout s pokrčením ramen, ale když jsme vystoupili, a z blízké budovy vypochovalo pět černých pavouků velikosti člověka, trhlo to s námi.

Kimi už už tahala paprskomet z pouzdra, ale zadržel jsem ji: pavouci měli oblek! Přesto vzbuzovali mimoděk odpor. Vypadali jak dvoumetroví sklípkani. Napadlo mě, zda absence obrazu při pozvánce nebyl úmysl.

Messinkss – tak si čelní Sklípkan říkal – byl patrně nějakým místním vládcem, a další čtyři potvory jeho vznešený doprovod. Uctivě nás zval dovnitř, a tak jsme šli. I vnitřní stěny a stropy byly pokryty dírkami, a bylo nám jasné proč. Sklípkani pochodovali kudy se jim zrovna zachtělo, po podlaze i po stropě. Poprvé mě napadlo, jak uboze asi v jejich osmi očích musíme vypadat se svou chůzí omezenou pouze na jednu plochu.

Messinkss si nás velice hleděl. K našemu překvapení měl v jednom salónu i lidský nábytek! Dalo se předpokládat, že tedy druhá rasa Sklepa

bude hominidní. Zvláštní, že tu právě pavouci převzali nadvládu!

Různí jiní Sklípkani nám přinesli všemožné pohoštění, kterého jsme se ovšem nedotkli. Vypadalo sice skvěle a lákavě, ale nějak jsem nedokázal překonat averzi nad tím, že to přichystali pavouci. O Kimi vůbec nemluví. Hostitelům to nevadilo.

Ale bavili jsme se s Messinksem o všem možném. Upozornil jsem ho, že jsme ve Svazu označováni za piráty, a ujistil ho že je to omyl. Dal najevo, že rozumí, ale nic to pro něj neznamena. „Svaz daleko, zájem žádný,“ zasyčel. „Já blízko, zájem veliký.“

Spolu s Messinksem s námi debatovali i ti další čtyři pavouci, a měl jsem dojem, že to snad jsou pavoučice. Ale když odhlédneme od jejich zastaralých názorů, což pramenilo ze zdejší izolace, byli to společníci velmi inteligentní a uctiví.

„Lidská sedačka, lidské nádobí,“ řekl jsem v jednu chvíli. „Jsou na Sklipu také lidé?“

„Ovšem, přítel Kentaro. Touha vidět, potkat? Jdeme my tam.“

Zvedli jsme se a Sklípkani nás dovedli do jiných komnat. Zvláštní bylo, že jsem nikde v celém komplexu neviděl jediné dveře. Ale v místnosti, kam nás Messinkss doprovodil, jsme ke své velké úlevě skutečně našli lidi. Ale jaké lidi!

Žili očividně v luxusu a vypadali velmi spokojeně a krásně. Nejspíš byli otužilí, protože toho na sobě ani muži, ani ženy moc neměli. Skoro bych řekl, že oděv sloužil pouze k estetickým účelům.

Když nás viděli, to byl teprve poprask! Okamžitě jsme byli středem pozornosti.

„Vy mluvit s oni, klidně. Já vrátit po čas delší,“ nechal nám Messinkss soukromí a vzdálil se i s doprovodem. Jenže, jak jsme byli natěšeni na rozhovor s lidmi, tak jsme byli zklamáni. Jejich unilang byl děsný. S obtížemi shledávali výrazy a spoléhali spíš na pantomimu. Vyrozuměli jsme, že jsou také hosty u Sklípkanů, a mají se doslova suprově. „Budete navždy hosté?“ ptali se nás, a upřímně se divili, když jsme řekli že ne.

Jestli u Truzlů měla Kimi trochu obavy z toho, jak se ke mně lísaly malé Truzlinky, tady na nás s postupem času počínali lidé dělat doslova nájezdy. Jak ženy na mě, tak muži na Kimi. Ve svých úmyslech byli přímočaří. „Muž z vesmír, já moc zájem!“ ujišťovaly mě ženy i dívky, a podobné nabídky přšely od pánů i na kamarádku. Situace nečekaně gradovala. Čím více jsme se zdráhali, tím většímu tlaku jsme byli vystaveni.

„Ne dnes. Ne zítra,“ řekl jsem nakonec rázně. „Bozi nesouhlasí. Víra zakazuje. Vážná věc!“

Tohle už pochopili, a s obrovským zklamáním ve tvářích se počali rozcházet. Zůstali u nás nějací dva mladíci a tři slečny, kteří nám i nadále dělali společnost. Co do intelektu byli stejně skvělí jako Sklípkani, jen to trochu kazila neznalost jazyka.

Když si pro nás přišel Messinkss, velmi dojatě se s námi loučili. Myslím že jsme byli úžasným zpestřením na téhle zapadlé planetě.

Po pravdě řečeno, zase už jsem začínal chytat podezření, že něco neklape. Chytří Sklípkani a krásní, šťastní lidé, to nejde moc dohromady. Ale viděl jsem, že se lidé i pavouci spolu naprosto v pohodě baví, nebyl tu žádný náznak nějaké disonance. Jeden z Messinkssova doprovodu dokonce mluvil s lidmi – sice místní sykavou řečí, ale lidé se smáli a jedna dívka pavoukovi nadšeně hladila srst. Ne, tady problém nebude, řekl jsem si. Tak kde?

Ale když nás Messinkss zavedl k večeři. Mísy plné masa nádherně voněly, ale známý pocit disharmonie zesílil skoro až k nevydržení. „Zadrž,“ zašeptal jsem Kimi nestřeženě. „Nebudeme jíst.“ Sehráli jsme tedy divadlo, že nám naše víra v těchto dnech nedovoluje požívat nic kromě rituální stravy, kterou máme ve své lodi.

Sklípkani viděli že jsme si ani předtím nic nevzali, a akceptovali to bez problémů. Opatrně jsem se poptal na vztah, v jakém lidé se Sklípkany žijí, a byl jsem ujištěn, že v naprosté harmonii.

„Je to stejné všude po Sklipu?“

Messinkss učinil odmítavé gesto předníma nohama. „Ne. Venku smutek. Kdo chce, jít sem, je host. Kdo nechce, jít sem ne. Svoboda. Tolerance. Tak my ve Sklip.“

Ujistil jsem ho jak mi to přijde obdivuhodné, a přenesli jsme řeč jinam. Nebylo to těžké – Sklípkani prahli po novinkách ze Svazu. Žili tu skutečně jak na odlehlém ostrově. Ale mé tušení mě neopouštělo. Určitě to znáte: krásná melodie, ale mollový trylek.

Když nás hostitel vyprovodil, abychom se šli vyspat do modulu, neměl jsem na odpočinek ani pomyšlení.

„Myslíš že nás chtěli otrávit?“ ptala se Kimi.

„Nevím. Ale zarazila mě jedna věc: viděla jsi nějaké staré lidi?“

„To je fakt, neviděla.“

„Tak se po nich podíváme teď.“

Vytrátit se nebylo těžké, kolem budov nebyly hradby ani žádný plot. Zmizeli jsme ve tmě a mířili směrem k další skupině obydlí, která byla nedaleko. V ploché krajině se dalo dobře orientovat i v noci, ale teprve když jsme dorazili ke krajní budově, zjistil jsem rozdíl. Nebyla zděná a neměla

na sobě ty díry. Ale ani zde neměli dveře. Na několikeré zaklepání na stěnu se konečně objevil člověk. A byl starý!

S tlumeným výkřikem zaběhl zpět dovnitř a za chvíli se vyrojilo plno lidí. Neměli ale nepřátelské úmysly, naopak – sice žasli nad návštěvou, ale současně se tak nějak drželi z dosahu. Jako by měli obavy se nám přiblížit. Větší problém byl, že neovládali unilang a já tu jejich hatmatilku také ne. Velmi rozpačitá atmosféra trvala do doby, než jeden klučina přivedl nějakou dívku, která nám rozuměla.

Slova se ujal jeden stařec, opírající se o hůl hned vedle dveří.

„To je Kaling,“ představila ho. „Já jsem Lanut. Ptá se: proč jste přišli?“

„Přiletěli jsme do Sklipu a chtěli jsme vidět krajinu a lidi.“

„Shora? Z vesmíru?“ ujistila se.

„Ano.“

Chvilku spolu vzrušeně mluvili, pak se k nám zase otočila. „Říká: neužívejte pohostinnost u Sklípkanů. Jděte pryč a odleťte ze Sklipu, dokud je čas.“

„Tomu nerozumíme. Hrozí nám tu něco?“ zapojila se Kimi.

„Říká: prostě odleťte. Co nejdříve,“ tlumočila. Stařec něco dodal zvýšeným hlasem a lidé se počali rozcházet.

„Bylo mi potěšením,“ dodala šeptem Lanut a doprovodila Kalinga do domu. Ve chvíli jsme tam stáli sami. Koukali jsme s Kimi na sebe a nevěděli, co si o tom máme myslet. Z divných úvah nás vyrušil BAD.

„Oprava bude dokončena do čtvrt hodiny. Testování bude trvat hodinu,“ poslal zprávu na naše organizéry.

Pokrčil jsem rameny. „Nebudeme se v tom vrtat. Letíme zpátky.“

Souhlasila.

Vrátili jsme se ke Sklípkanům.

„Rozloučíme se?“ navrhla Kimi. „Nechce se mi utéci jako zlodějka. Nemyslím se Sklípkaný, ale s lidmi.“

Nebylo proč nesouhlasit. Volně jsme prošli příbytkem Sklípkanů až do lidské části. Zatímco u pavouků byla tma, u lidí se svítilo a byly slyšet hlasy. Tím lépe, aspoň nebudeme nikoho budit.

Nakoukli jsme do haly, ale vtom jsem Kimi raději zadržel. Položil jsem na nás *pianissimo*, a vmáčkli jsme se za jeden ze sloupů. Lidé v hale totiž stáli shluknuti kolem jednoho pavouka, a živě spolu rozmlouvali. Tomu jejich chrastivému syčení jsem nerozuměl, ale když umíte poslouchat řeč jako hudbu, vycítíte oč jde. Měl jsem dojem, že se lidé chtějí vetřít do pavoukovy přízně, přitom se ale k sobě chovali nečekaně ohleduplně.

Dokonce se mi zdálo, že někdo dává přednost druhému, a ten mu za to s velkým potěšením děkuje.

Pak se ale stalo něco příšerného.

Sklípkan náhle vyrazil, popadl jednoho člověka a zabodl do něj svá černá kusadla! Napadený muž se zasmíтал ve smrtelné křeči, ale okamžitě ochabl a ztratil vědomí.

Už jsem měl ruku na pažbě paprskometu, ale situace byla tak absurdní, že jsem se ani nepohnul. Lidé kolem Sklípkana se totiž nerozutekli v hrůze, jak by se dalo čekat. Jen se uklonili – někdo uctivě, jiný snad i zklamaně – a zvolna se rozcházeli, nevzrušeně přitom rozprávějící tím zdejší sykačím křaplavým jazykem.

„Mizíme!“ sykl jsem ke Kimi a vytlačil jsem jí na chodbu.

Jenže vlevo, směrem k našemu letounu, byl v chodbě další Sklípkan!

„Tudy!“ postrčil jsem jí doprava a utíkali jsme druhou stranou. Nebylo těžké najít cestu ven – jak už jsem se zmínil, nemají tu dveře.

Kimi z toho byla v šoku. „Oni je žerou! Oni je žerou!“ opakovala pořád. Hlavou mi bleskla myšlenka na ty mísy plné vonícího masa. *Ó dita deinodi!* Ne, nechci vědět kde ho vzali!

Oběhli jsme sídlo. Měl jsem velké obavy, že nás budou u letounu čekat, a nemýlil jsem se. Ale byl to jen jeden Sklípkan, a když jsme s paprskomety v rukou přišli blíž, poznal jsem Messinksse. Jak nás spatřil, poskládal přední nohy v gestu prosby. To bylo divné.

„Prosím, přítel Kentaro, ty žádný strach. Vy host u já.“

„Messinkssi, ustup,“ řekl jsem. I když mě nazval přítelem, po tom co jsem viděl mi stejné slovo nešlo přes rty. „My odletíme. Nic víc.“

„To velký smutek u já, přítel Kentaro,“ syčel.

„Tohle je zbraň,“ pozdvihl jsem paprskomet. „Prostě chceme pryč. Nebraň nám, prosím.“ Argumentoval jsem fyzickou zbraní; to, že umím i magii, jsem si nechával v záloze kdyby se něco nepovedlo.

„Já rozumím. Nic zlého.“ Zacouval od vchodu. Gestem jsem ho vybídl, aby se vzdálil víc – věděl jsem, jak bleskově dokáží pavouci útočit. Aniž jsem ho spouštěl z očí, otevřel jsem vstup a vběhli jsme do modulu.

Byl jsem u dveří, dokud se nezavřely a nezajistily. Pak jsem skočil k řízení a zvedl modul do temné Sklipkové noci.

„My neletíme nahoru?“ zarazila se Kimi.

„Chci mluvit s lidmi v usedlosti,“ odvětil jsem.

Tentokrát jsem nás ohlašovat nemusel – když jsme vystoupili, byli tam všichni. Přilákal je náš přílet.

Co mě zaskočilo, byl fakt, že mezi lidmi stáli i tři Sklípkaní! Drželi jsme proto paprskomety v rukou.

Našel jsem v zástupu Lanut. „Viděli jsme jak Sklípkan zabil člověka,“ řekl jsem. Přeložila to, a lidé kolem jen mlčky pokývali hlavami na souhlas. Současně jsem zaznamenal, jak se tři lidé nenápadně postavili před pavoukovce, jako by je chtěli chránit vlastními těly.

„Kaling vás zve k rozhovoru,“ pravila poté.

„Budeme raději mluvit zde.“

„Dobře.“ Zvolna, v tempu starcovy řeči, počala tlumočit.

A my se nestačili divit.

Ve zkratce: Sklip není rozdělen ani tak dvěma rasami, jako rozdílnými osudy. To, co jsme viděli, není obecná situace, ale lokální extrém. Háček je v tom, že to obě strany dělají dobrovolně!

„Každý si může vybrat,“ mluvil pomalu stařec Kaling. „Může žít krátce, ale v přepychu a hojnosti u Sklípkanů, anebo možná dlouze, ale zdrženlivě ve venkovských sídlech jako my. Ti lidé, které jste potkali u Sklípkanů, sami svobodně zvolili svou cestu nedlouhého blahobytu. A my také... Rozumíte neřešitelnému dilematu Sklipu?“

Rozuměli jsme. Co je lepší – krátký blahobyt nebo dlouhé živoření? Jenže stařec měl ještě něco na srdci.

„Chci vás poprosit, abyste o tom nikomu neříkali.“

„Proč?“

„Od nepaměti žily na Sklipu obě rasy ve vzájemné harmonii. Vizte zde naše tři přátele,“ ukázal ke Sklípkanům. Mávl rukou za naše hlavy. „S tím co dělají ti tam, nemají nic společného. Představa, že by nás jedli, by je nesmírně urazila. Tohle nešťastné období, kterému propadli někteří Sklípkaní i lidé, trvá teprve dvě století. Ale většina pavoukovců s tím nesouhlasí, a v jiných oblastech žijeme pospolu jako kdysi. Jsem si jist, že tento extrém nakonec pomine a znovu se všude nastolí původní skromná vzájemnost mezi oběma rasami. Nechceme, aby se o naší vlasti rozkřiklo, co se tu děje, a upadli jsme do hanby.“

Co na to říci!

Slíbili jsme Kalingovi, že zachováme mlčení.

„Kdybyste tu zůstali déle, určitě byste mnohem hlouběji porozuměli našemu světu,“ nabízel nám, ale odmítli jsme.

„Zastavili jsme se jen náhodou, než naše velká loď dokončí údržbu. Ta chvíle nastala a zase odlétáme,“ řekl jsem mu.

Rozloučili jsme se s lidmi i přítomnými Sklípkanými. Dokonce i Kimi si s velkým sebezapřením podala ruku s pavoučím parátem. Pak jsme

rozpačitě zacouvali do modulu. Nedokázal jsem se přimět otočit k nim zády. Snad to brali jako výraz úcty...

Ve vstupní sekci modulu nás ale čekal ještě někdo!

Za dveřmi se krčila Lanut a prosebně tiskla prst na rty. Během loučení se tam nepozorovaně prosmykla. Po pravdě řečeno jsem si jí všiml, když se nenápadně oddělila od skupinky a vklouzla do modulu, ale tušil jsem že k tomu má důvod a mlčel jsem.

Takže jsem zavřel a zajistil dveře a řekl: „Tak povídej...“

„Velmi děkuji za ohleduplnost, že jste mě neprozradili. Ale věci nejsou úplně tak, jak Kaling řekl.“

„Lhal nám?“

„Ne. Jen neřekl úplně vše. Nedobrých vztahů mezi Sklípky a námi totiž přibývá. Nové generace se odklánějí od našich tradic, a volí raději kratší, ale bohatší život. Jestli to tak půjde dál, lidé nakonec opravdu skončí jako krmný dobytek u Sklípkanů.“

„Smutné, z vašeho pohledu. Z hlediska Sklípkanů je to naopak dobrý vývoj, ne?“

„Ale oni ve svém luxusním sídle mnohem víc spotřebují, než vyrobí. Přebytek, ve kterém žijí, se k nim dostává složitou cestou od nás, kteří obýváme širou krajinu.“

„Hm. Není to tak, že s vámi venku žijí jen ti Sklípky, kteří nejsou schopni se mezi svými soudruhy prosadit? Taková, řekněme, pavoučí spodina?“

Nechala si to projít hlavou. „Znáte výraz dlouhodobá udržitelnost?“

Kývl jsem.

„Sklip je temný svět, produkce potravin je nízká. My na venkově udržujeme režim, který nám předaly nesčetné generace předků. Sice skromný, ale dokážeme tak žít i v dalších generacích, a jen pomaličku, rozvážně, zvyšujeme svou životní úroveň. Sídla, kde se lidé nechávají chovat pro potravu, rozhodně dlouhodobě udržitelná nejsou. Buďto zaniknou, nebo přivedou Sklip do katastrofální nerovnováhy.“

Musel jsem uznat, že to mělo logiku.

„Možná máš pravdu. Takže: co tu děláš ty?“

„Stařec Kaling nemohl před společností mluvit jinak. Ale pověřil mě, abych vás skrytě poprosila o pomoc.“

Aha! „Pokračuj.“

„Skutečně nechce přivést na Sklip žádnou dramatickou intervenci zvnějška. Odmítáme násilí. Ale kdybychom měli nějakého spojence ve vzdáleném vesmíru, který by se uvolil vyjádřit obdiv nad našim tradičně

zdrženlivým způsobem života, tak už jen ten prostý fakt by bylo možno úspěšně použít jako stabilizující argument. Takže vás prosím: můžete mě odvézt na nějakou jinou planetu?“

Kimi na mě tázavě hleděla, a byl jsem si jist, že myslí na totéž co já. Byli jsme bláhoví. Mysleli jsme, že se jen podíváme a odletíme, aniž bychom do čehokoli zasahovali. Ale na zdejší odlehlé periferii už jen naše pouhá přítomnost nejspíš změnila plno věcí. Byli jsme lidé, měli jsme vrozenou snahu stát na jejich straně. Ale bude to skutečně dobře?

„Lanut, tvou prosbu neodmítneme. Ale nechtěla bys to ještě trochu vylepšit...?“ řekl jsem po chvíli.

„Vylepšit? Aha, chápu. Počítali jsme i s tím, jen jsme měli obavy, že byste reagovali odmítavě, tak jsem přišla sama. Otevřete mi na chvíli?“

Vyběhla tiše do noci, a doslova obratem naskočila zpět spolu s jedním Sklípkanem. „Já slovo Ssarkuss,“ představil se, „já přítel! Velký přítel, rozumět vy?“

„Velký chlupatý přítel?“ neodpustil jsem si.

„Ano, ano, velký chlupatý přítel,“ nepochopil vtip.

Podíval jsem na Kimi. Sice se zachvěla, ale nepatrně přikývla.

Podruhé jsem zavřel dveře a řekl: „Tak odlétáme.“

*

12 – Brmkání

Přes dvě bezejmenné hvězdy jsme se vydali k vedlejší stálici, která hostila náš původní cíl – svět jménem Brmka. U něj byl katalog ještě skoupější než u Sklipu. Kromě názvu a obvyklé varovné značky byla všechna políčka prázdná.

Na palubě sice zprvu vládla značně nervózní a napjatá atmosféra, protože jsme se pod dojmem zážitku ze Sklipu nedokázali zbavit předsudků k jednomu našemu cestujícímu. Ale Ssarkuss se ukázal jako veselý a pohodový pavouk, takže se Kimi hodně ulevilo a Lanut tím pádem také.

„Nic o ní nevíme,“ ukázal jsem prázdnou v databázi. „Nevím jestli bude Brmka pro vás dobrou planetou...!“

„Jenže je nejbližší,“ krčila Lanut rameny. „Nemáme moc na výběr.“

„Dobře. Doletíme tam, podíváte se, a kdyby nevyhovovala, vezmeme vás někam dál.“ Varovně jsem zdvihl prst. „Ale nezapomínejte, že jste na palubě lodi, která je na většině planet stíhaná jako pirátská. Plno světa vyznává heslo – spolu chyceni, spolu souzeni.“

Když jsme o dva dny později zakotvili na Brmčím orbitu, už jsme byli všichni velcí kamarádi. Kimi ani nevadilo, že jí Ssarkuss nakukuje do zobrazovače přes rameno. Devět hodin jsme obíhali kolem a zkoušeli volat, ale nikdo se neozýval. Nic lepšího jsme dělat nemohli, protože v Kaivorově laboratoři probíhaly testy biologické snášenlivosti. Dopadly velmi dobře: Brmské prostředí se dalo zvládnout s jednou pilulkou denně.

Jenže vlastně nebylo proč přistávat!

„Očividně tu nemají vlastní kosmické loďstvo,“ řekla Kimi. „Jak byste odtud chtěli dávat podporu své vlasti? Byli byste tu v doživotní izolaci.“

„Tak se aspoň podíváme!“ hořela Lanut. I Ssarkuss vzrušeně nadskakoval. V životě neviděli žádný jiný svět, a teď je přepadla ukrutná zvědavost. Inu, lepší aby si odbyli svou turisticko-objevitelskou horečku tady, než někde v technicky pokročilém světě, řekl jsem si.

„Dobře. Přistaneme, podíváme se a mizíme dál. Ne více než jeden den. Platí?“ navrhl jsem. Nadšeně přijali.

Ach, ne nadarmo se říká, že člověk je tvor nepoučitelný. Jako by nestačilo, co jsme způsobili na Sklipu! Jenže to nikdo z nás netušil.

Naskákali jsme do výsadkového modulu a vesele praskali dolů atmosférou. Schválně jsem zvolil strmější trajektorii, aby z toho hosté měli zážitek. A měli.

„My hoříme!“ vykřikla Lanut. I Ssarkuss vzrušeně syčel jak špek na pánvičce. Vesele jsme je ujistili, že to je v pohodě, takže mohli užasle sledovat náš ohnivý příchod. K přistání jsme vybrali raději trochu odlehlejší sídlo. Zobli jsme pilulku a vyšli ven.

„Brrrm!“

S tímto zvoláním se k nám doslova rozeběhlo asi sedm lidí, kteří patrně zaznamenali náš přílet a seběhli se podívat.

„Pomalů prosím! Mluvíte unilangem?“ zvolal jsem.

„Brrrm!“ znělo v odpověď a už byli u nás! Chytili nás, objímali, a rozjásaně volali to své „brm, brm“. Vůbec neřešili že je Ssarkuss pavouk.

Rázem bylo jasné, kde planeta vzala své jméno. Všechno se tu řeklo „brrrm“, a podle toho JAK se to řeklo, znamenalo to všechno možné. Takže „vítejte, rádi vás vidíme“ se řeklo „brmbrmbrm“, a „koukejte fofrem vypadnout“ se řeklo... no, hádejte jak.

Musel jsem se spolehnout na své múzické schopnosti, které mi umožňovaly vycítit, co které „brm“ asi znamená. Prozatím to vypadalo, že jsou z nás všichni naprosto nadšení.

Pak přiběhli nějací další, ozdobení výrazně barevnými opasky. Vzali nás mezi sebe a s uctivým „brmkáním“ eskortovali městem do centrální budovy. Jak jsem si všiml svého okolí, technika sem skutečně dodnes nezabloudila. Byli na tom mnohem hůře než Truzla. Nač padlo oko, bylo přírodního, nebo rukodělného původu.

Počet lidí, táhnoucích se za námi, pomalu rostl. Byli jsme dozajista velcí exoti.

Lanut i Ssarkuss ovšem hlavně žasli nad sluncem. I když na Brmce nesvítilo kdoví jak žhavě, prosté denní světlo a syté barvy kolem nich je nevýslovně fascinovaly. Pořád se užasle rozhlíželi a byli skoro v tranzu. Nenapadlo mě s sebou vzít brýle, takže asi večer budou mít trochu namožený zrak z té přemíry světla; ale mám dojem, že i kdybych jim je dal, stejně by chtěli tu nádheru vidět napřímo, ne tlumenou tmavými skly.

V prostranné, mohutné budově nás už očekávala místní honorace.

„Co nejsrdečněji vítejte na Brmce!“ zvolal pateticky mohutný, výrazně oděný muž. No hurá, unilang!

A bez prodlení jsme byli dovedeni do další síně, kde se v divém chvatu dokončovaly přípravy k velké hostině na naši počest. Zasedli jsme, a konečně byl čas si trochu promluvit.

Po úvodních zdvořilostech, na které tu zjevně kladli velký důraz, jsme hned naše hostitele seznámili s tím, co jsme zač. Bylo to trapné, ale nezbytné. Ne každý u sebe chce hostit piráty.

„Nic z toho nevadí!“ volal s nadhledem Brrrm (tedy Vakoun), ten zdobený mluvčí. Byl „přední z mužů i manželů“, čili po našem starosta.

„Brmka naneštěstí nemá vesmírné letectvo, ačkoli nesmírně prahneme po spojení s vnějšími planetami. Zajisté již tušíte, jakou prosbu bych vám rád přednesl,“ šel Vakoun rovnou k věci.

Podíval jsem se na Kimi. Kývla.

„Budete-li chtít, a bude-li naše loď pro vážené obyvatele Brmky dost dobrá, rádi někoho z vás odvezeme na jiný svět,“ odpověděl jsem.

Když přeložil mou odpověď ostatním, jejich sborové „brrrm“ otrásló sálem.

Jak se ukázalo, byl to nejspíše jediný sen celé zdejší populace. Debata se záhy změnila na ohnivé vyjednávání, kdo s námi poletí a kdo ne. Vakoun vedl slovo, takže se nám už nemohl věnovat, ale dostali jsme k sobě jednu pohlednou Brmku, která přiměřeně zvládala vést hovor v meziplanetární řeči.

„Jak ti říkají?“ ptala se Kimi.

„Brrrm,“ odpověděla s milým úsměvem. Pokud hádáte, že se také jmenovala Vakoun, mýlíte se. V unilangu se představila jako Majsika.

Dozvěděli jsme se, že první návštěva z hvězd přiletěla už dost dávno. Upozornila Brmky, že skutečně existuje něco mimo jejich svět, a že se odtud dá doletět k nim. To byla světoborná senzace!

Druhá návštěva pak dala Brmkům jasnou představu o tom, jak úžasně se žije na jiných, pokročilejších planetách. To se stalo před dvaceti roky – čili před třiceti šesti našimi, podle délky zdejšího kalendáře. A od té doby všichni čekají a doufají v nový přílet.

My jsme tedy byli v pořadí třetí, a každý by chtěl ty skvělé světy osobně poznat.

„Nechceme ti moc kazit představy, ale ve Svazu planet není všechno tak hezké, jak si asi myslíte...“ pokoušel jsem se jí trochu brzdit. Ale jako by neslyšela.

„Opravdu tam žijí tak krásní obyvatelé jako on?“ valila oči na Ssarkusse. Proč jí zrovna pavouk přišel krásný netuším, ale milý Sklípkan se při těch slovech snad i zarděl.

Člověk by řekl, že Brmkové budou mít pro případ příletu už předem stanovené poradníky, a všechno půjde ráz na ráz. Kdepak! Uběhla hodina, a debata mezi domorodci naopak nabírala na síle. Jenže stalo se něco, co jsme nečekali ani ve snu.

Na chodbě se náhle ozval jakýsi hluk, dveře se prudce rozlétly a dovnitř vtrhl s hlasitým „brrrm“ početný zástup Brmků, kteří si na návštěvu vzali

i různé chladné zbraně!

Věru že to v prvním okamžiku vypadalo na poctivý masakr! Chvatně jsem do sálu rozhodil lehký poprašek *moderata*, a atmosféra se aspoň trochu zklidnila.

„Brmbrmbrm!“ zvolal náčelník příchozích, „ti čtyři půjdou s námi!“

„Brmbrmbrm!“ nesouhlasil kategoricky Vakoun, „to ani náhodou!“

Rychle seslané, ale nedůrazné *moderato* mezitím pominulo, a všichni se do sebe pustili s ohromujícím nasazením. Jen jednou jsem zkusil hodit do té vřavy další *moderato*, ale bylo to horší než lepší – ten, koho zasáhlo o okamžik dříve než protivníka, díky tomu okamžitě dostal na budku.

Dopadlo to podle očekávání: Brmkové kolem Vakouna museli ustoupit, a my se stali „nesmírně váženými a nade vše ctěnými“ hosty tlupy násilníků. Uctivě nás vyvedli ven, posadili do povozu taženého zajímavým tvorem, a jeli jsme městem pryč. Podle všeho jsme mířili k jinému velkému stavení. Když se k nám konečně dostal tlumočník Brrrm (po našem tedy Zojmach), dozvěděli jsme se, že nás mocný klan obchodníků ve vší úctě převzal klanu úředníků.

„Úředníci jsou zcela nehodni vaší pozornosti,“ ujistil nás.

„To nevypadá moc dobře,“ podotkla tiše Lanut.

„Ne, nevypadá,“ potvrdila Kimi, které už také začínalo docházet, do čeho jsme to spadli.

Jedině Ssarkuss nechápal. „Lidé přátelští, veselí, pravda? My také veselí?“ syčel.

„Ne, to je špatně,“ pokoušela se mu naznačit Lanut.

Vtom se k nám doneslo ještě mohutnější „brrrm“, než nás dosud obklopovalo. Projížděli jsme zrovna křižovatkou, a zprava se sem hrnuly mocné šiky jednotně oděných Brmků.

„Kdo je to?“ ukázal jsem Zojmachovi.

„To jsou zástupci klanu válečníků,“ řekl varovně. „Nepochybně vás chtějí poctit svým pohostinstvím. Ale my nedopustíme, abyste okusili jiného uvítání než našeho, neboť je ze všech nejlepší! Neračte se znepokojoval!“

Minuli jsme křižovátku, a nechali za zády typický válečný ryk a třesk, který vyluzuje každá bitva vedená chladnými zbraněmi. Ó *dita deinodi!*

Podíval jsem se na společníky. „Budeme muset vypadnout!“

„Ó nikoli, žádné padání z kočáru!“ snažil se mě uklidnit tlumočník Zojmach, který mou poznámku zaslechl. „Vše je v pořádku, my se o vás co nejuctivěji postaráme, jedme dál s důvěrou!“

Natáhl jsem ruce ke společníkům. „Chytněme se pevně! Gesto jistoty a důvěry!“ dodal jsem, protože tlumočník nás nedůvěřivě pozoroval.

Naštěstí jsem to nemusel upřesňovat. Všichni jsme se chytili co nejpevněji navzájem. Ech, divný pocit když se k vám bezmála intimně tiskne skoro dvoumetrový Sklípkan. No co už.

„*Alto saltando!*“

Tentokrát jsem to musel říci nahlas – chtěl jsem pohnout čtyřmi těly naráz. Ale zabralo to, úplně jsme se proměnili v blechy. Vymrštilo nás to velkým obloukem vysoko nad střechy domů, a hladce jsme přistáli o dvě stě metrů dál. Tak ještě jednou!

Ten skoro půlkilometrový náskok, který jsme získali, se nám opravdu hodil. Tedy aspoň mně ano, než jsem po dvou přenosových kouzlech aspoň trochu popadl dech. A tak jsme utíkali jak zajíci, a za námi se hnál nesčetný dav, hřmící své zlověstně toužebné „brrrm“.

„Dohánějí nás!“ varovala mě Kimi. „Budeme střílet?“

„Ne, to ne,“ zarazil jsem jí. „Běžím pomalu, abych odpočinul, protože chci udělat tohle!“ Otočil jsem se čelem k davu, který od nás byl už na nějakých padesát kroků, a navalil na něj tolik *lentissima a legata*, co jsem svedl.

Bylo to široké pole působnosti, ale stejně ztuhli jak zpomalený záběr.

„Uf. Pomoz mi,“ chytil jsem se Kimi za rameno. Lanut mě podepřela z druhé strany, Ssarkuss mi vlezl pod břicho a nadlehčoval mě zespodu. Ale dav to zarazilo – pohyboval se šnečím tempem. Na ty vzadu samosebou už kouzlo nedosáhlo, ale než se procpali mezi zpomalenými předními řadami, trvalo to, protože díky *legatu* se na ně ke svému úžasu lepili při každém doteku. Dalo nám to šanci, doběhnout až k letounu.

No páni! Asi to mysleli vážně! Kolem modulu stály narychlo přistavené žebříky, a Brmkové se ho snažili upoutat k zemi pomocí provazů a řetězů. Nikdo nechtěl, abychom odletěli bez něj!

Když nás spatřili, vykulili oči údivem, ale pak se počali sbíhat, aby nás chytili. Ssarkuss jim však vyrazil naproti, a jeho hrozivě cvakající chelicery je spolehlivě odehnaly. Dívky mě narvaly do dveří, Ssarkuss skočil za námi a zabouchli jsme.

Vysvobodit nás z primitivních pout nebyl sebemenší problém – vojenský výsadkový modul byl na podobné excesy skvěle vybaven přebytkem motorové síly. Urvali jsme všechno na jediný pokus a zmizeli v obloze. Ještě z výšky jsme zaznamenali pohled na město. V ulicích vládl divoký chaos a násilí, očividně se každý bil s každým, někde propukly požáry. Úředníci a vojáci nejspíše nemohli obchodníkům odpustit, že nechali vzácnou šanci, jak poznat jiné světy, jen tak pláchnout. A kdo ví kolik

dalších klanů se do toho zamíchalo. Důsledkem naší turistické návštěvy
byla podle všeho městská válka...

*

13 – Dostižení

Museli jsme nejprve rozdýchat kocovinu, kterou jsme po chaosu na Brmce utrpěli. Trvalo to dva dny, během nichž jsem po každých dvou či třech hodinách „natíral“ pancíře Kaivora *calandem*, abych nás pokud možno zneviditelnil. Kimi s pomocí Lanut zatím s BADem řešily, jak se zbytečně moc neprozradit při komunikaci. Nedělal jsem si přílišné iluze. Kimi počítačům moc nerozuměla, a Lanut oplývala kvalifikací skvěle vařit čajkom. O Ssarkusovi vůbec nemluvím – sice byl pavouk, ale počítačové sítě tkát neuměl. Naštěstí mě napadlo řešení, jak si opatřit informace a příliš se neprozradit.

Druhý den jsem si všiml něčeho divného: vesmír kolem nás počal pohasínat! Chvíli jsem na zprávu, co se objevila na panelu, nevěřícně zíral. Co to je za hloupost? Inu, vnější senzory z nějakého neznámého důvodu počaly ztrácet svou citlivost. Možná se někde něco při posledním nepovedeném teleportu pokazilo, a teď to má důsledky.

„BADe, můžeš odchytky kompenzovat?“

„Ano.“

„Proved’.“

„Provedu.“ A bylo vyřešeno. BAD prozatím vyrovnal absenci fotonů zvyšováním citlivosti vnějších čidel.

Nebylo kdy se v tom dalekosáhle vrtat, protože už bylo možno skočit k hustě obydlené soustavě Borferi. To se ukázalo jako další problém, protože pokus o teleport vyzněl jako děsný otřes. Všichni se vylekaně seběhli do velína. „Co se stalo?“

Krčil jsem rameny. „Přišlo mi to jako by se teleport neměl čeho chytit...“

„Jak chytit? Jako že by nedosáhl na jiné rozměry?“ žasla Kimi.

Vzpomněl jsem na minulou havárii při teleportu, a zamrazilo mě.

„Nevím. Možná jsme poškozeni víc než si myslíme...“

Naštěstí druhý pokus už vyšel a my se přenesli do vybrané soustavy.

Objevili jsme se hodně blízko, a na chvíli se připojili ke zdejšímu Svazovému informačnímu satelitu. Věděli jsme, že už je na nás nepochybně vydán všesvazový zatykač „živí nebo mrtví“, a pokud se připojíme, strhne se bouře. Také už jsme věděli, že SIS neoblafneme nějakou falešnou identifikací. Takže jsem všechny výstupní informační kanály z něj (kromě našeho) zašpuntoval krátkodobým, ale co nejsilnějším *lentissimem*, abych zpomalil odeslání zpráv, jež by kohokoli mohly informovat že jsme tu.

Určitě to zabralo, ale trochu jinak než jsem myslel. Komunikační programy se desynchronizovaly, sběrnice okamžitě ucpaly frontami zpráv čekajícími na své vyřízení, a celý mocný svazový výrobek se zhroutil. No paráda. Myslím, že jsem byl zcela jistě první a jediný laický hacker, který jim ve vteřině dokázal shodit celou masivně zabezpečenou Prezidiální komunikační satelitní centrálu.

(Mimochodem: to byl řev! Ne centrály, ale těch „skoronehmotných“ bytostí, které uvnitř zcela nepozorovaně žily na imaginárních informačních strukturách. Nechtěně jsem na ně poslal něco jako tsunami.)

Ale informace které jsme chtěli, už jsme měli načtené, a BAD nás vzápětí přenesl pryč do klidné zóny, takže jsme mohli v klidu listovat zprávami. No, bylo to čtení pro silné nervy. Hargované, rozzuření do běla nejen krádeží jedné, ale i zničením další lodě, na nás vypsali odměnu sedm set tisíc solů. To byla zhruba cena dvou mezihvězdných korábů. A pozor: ta odměna byla za každého z nás!

Lovci lebek si založili pět asociací. Každá z nich měla své infobáze, kde si vyměňovali informace a zkušenosti o tom, jak nás najít a sejmout. Honili nás i Prezidiálové, kteří naopak lovce varovali, aby se jim nepletli do cesty. Nedosti na tom – pátrali po nás i proslulí Hadronáři, tvořící paralelně s Prezidiály špičku svazových bojových sil.

Kimi pročetla i pár inzerátů pro nás. „Rodina se nevzdává snah nás z toho nějak vysekat,“ řekla pak dojatě. „Kontaktovali neoficiálně Prezidiály i Hadronáře. U prvních to zatím visí na byrokracii, druzí neoficiálně přislíbili že nás nezabijí, ale stejně nás chtějí dostat. Jenže i pokud k tomu dojde, patrně hodně dlouho nevylezeme z jejich laboratoří, pokud vůbec někdy.“

„To asi nemáme moc šancí, že?“ shrnul to velmi ohleduplně Ssarkuss.

„Neklesejme na mysli,“ snažil jsem se je povzbudit. „Hlavně vás musíme někde vysadit, aby vás nenašli na Kaivorovi. A...“

Ani jsem nedomluvil.

„Poplach! Napadení!“ zahlásil BAD.

Tři tisíce kilometrů od nás se znenadání vynořila z teleportu útočná korveta lovců lebek, a rovnou z chodu zahájila palbu!

Nejraději bych se nakopal sám do zádě. Pochopitelně, že nás nikdo nehledal na Borferi, kde jsme se prozradili. Všichni pronásledovatelé naopak začali prohledávat nejbližší okolní hvězdy. Takže jsme tu měli ty nejhorlivější v plné parádě!

Lovci lebek (obecně se tak leckde říká námezdným lidem, kteří hledají označené osoby) jsou drsní kosmonauté, kteří se s ničím moc nepárou. Drží

se hesla lepší Pí mezon v hrsti, než tunový bosonový zašmodrchanec na druhé straně galaxie. Neboli lépe menší ale jistá odměna za mrtvé, než větší ale rizikovější odměna za živé. Proto pálili jak podebraní ze všeho, co měli k dispozici.

Jenže k našemu, jejich a patrně i BADovu údivu šlo všechno mimo nás! Laserové výstřely nás obtékaly, jako bychom byli v nějaké ochranné bublině. To dělá moje *calando*! uvědomil jsem si. Má magie vesmíru drze tvrdí: jsme pro vnější vlivy téměř neviditelní! Fotony, letící z jejich zbraní, to vnímají a snaží se chovat jako by to byla pravda. Protože nemohou skrz nás, rozpustile nás obtečou po svých VŠEMOŽNÝCH trajektoriích, a na druhé straně pokračují po původní přímce dál!

Okamžitě jsem si vzpomněl na profesora Mechtóna. „Múzická magie nerozmlouvá se Jsoucnem po linii rozumu, ale citů. Domýšlejte důsledky toho, co stvoříte!“ Tentokrát jsem trochu nedomyslel, ale stejně jsem se skoro rozesmál, když mi došlo, jakou fyzikální bizarnost jsem nechtěně vyrobil. Tohle by klasičtí vědci asi těžko rozdýchávali!

Současně mi došel i důvod údajného poklesu citlivosti čidel. Nebyla to žádná technická závada, ale moje *calando* nás opravdu dělalo neviditelné, a tak nás mýjely i fotony všech hvězd v dohledu! Nám se však zdálo, že vesmír pohasíná. To samé nejspíše způsobilo selhání teleportu. Začínali jsme být neviditelní i ve vyšších rozměrech! Ach! Jak jsou věci prosté, když je člověk správně pochopí!

Ale na legraci nebyl čas.

„BADe! Okamžitě skoč někam hodně daleko!“

„Provádím!“

A těsně před tím, než teleportový agregát zabral, jsem si na mapě všiml jiné značky. Bokem, pouhý tisíc kilometrů od nás, se velmi matně objevil symbol nějaké jiné lodi. Ale to už sebou vesmír trhl a ocitli jsme se o jednačtyřicet srků dál. Sláva, tentokrát to vyšlo hned napoprvé.

„Jsme v pořádku?“ strachovala se Kimi, která jediná tak nějak stíhala sledovat tok událostí. Ale panel hlásil samou zelenou.

„Máme tu nějakou stanici,“ všiml jsem si. „Calandaz patnáct. Co má za značku? Gribloriby? To jsem v životě ani neslyšel. Každopádně, není to Hargovanský satelit, a mají svůj mezihvězdný provoz! Jsme na místě!“

Obrátil jsem se na Lanut a Ssarkusse. „Tak přátelé, vysadíme vás tady. Omlouvám se že je to o trochu dál, než by se vám líbilo, ale vidíte sami: pase po nás celý Svaz planet. Na palubě Kaivora vám jde o krk. Souhlas?“

„O krk?“ nechápal Sklípkan.

„O hlavohrud,“ upřesnila hbitě Kimi.

„Neopustím přítele,“ zasyčel ale Ssarkuss. Lanut horlivě přikyvovala.

„Vážím si toho,“ řekl jsem. „Ale to by byla chyba. Na vás dvou teď závisí osud Sklipu. Jste hodně důležití. Chápete?“

Chápali. Sami také chtěli vypadnout z pirátské lodi co nejdříve, ale museli si zachovat tvář a dát svou čestnou, leč nereálnou nabídku. Oceňoval jsem to.

S plným výkonem jsme zamířili k Calandazu, což obnášelo necelou hodinu. Měl jsem zatím čas podívat se na to, co jsem to vlastně viděl. Vždy je dobré, když člověk předem ví, s kým má tu čest.

Pohodlně jsem se usadil, vizualizoval si *codu*, důkladně zkontroloval že je to opravdu ona a strčil si jí do kapsy. Pak jsem stejně pečlivě nastavil pointer *capo*, a aplikoval na historii světa funkci *da capo al coda*. To je další ošemetné kouzlo, protože pokud by se použil jako ohraničující parametr výraz *fine*, opakovací smyčka by buď trvala až do konce vesmíru, anebo by se zasekla v současnosti a materializovala ten *fine*, neboli konec. Stejně tak bez definice *capo* – tam by se zase smyčka začala opakovat od velkého třesku. Co by se stalo spustit to bez *cody*, netřeba rozvádět. Jak každý vidí, všechny zmíněné varianty nestojí za nic kromě scénáře pro noční můru. Nedoporučovali nám to, ale naučili nás to. Tak jsem to použil.

V alternativním otisku reality jsem pak rekapituloval vše od útoku lovecké korvety. Když došlo k pohledu na radar, události jsem pozastavil a zaměřil *preciso* na rozmlženou značku.

Symbol se rázem konkretizoval. No páni! Byl to Hadronářský křižník!

Těžce mě zamrazilo. Pokud kosmičtí rytíři chytili naši stopu, zbývají nám nejvýše hodiny svobody. Pustil jsem přehrávku zrychleně dál, a když mi *coda* v kapse cinkla a vypařila se, vrátil jsem se do aktuálního času.

„Jsme ve finále,“ řekl jsem společníkům. „Našli nás Hadronáři. Za několik hodin už budeme nejspíš kdekoli, jen ne na palubě Kaivora. Budeme vás muset vypustit teď hned. Doletíte na Calandaz vlastními silami.“

Byl to hodně odvážný plán, neboť nikdo z nich neměl o vesmírném létání ani sebemenší potuchy. Když jsem tak koukal na jejich zaražené výrazy (skutečně, i Ssarkuss se tvářil znepokojeně), napadla mě velmi matně jiná věc. Bez váhání jsem si nasolil špetku *precisa* do mozku, a hned jsem měl jasno.

Pokud to byli Hadronáři, jak to, že jsme ještě na živu, případně na svobodě? No, protože kosmičtí rytíři nejsou žádní hlupáci. Když už nás našli, tak proč vyčkávají? Nu, tiše nás sledují, ale politická situace ve Svazu jim asi nedává dobrou pozici pro zásah. Takže si nás ohlídkají, dokud si nás

nepřiletí ulovit někdo jiný. Kdo? Prezidiálové? Ti asi ne, protože s Hadronáři mají korektně chladné vztahy. Takže spíš Lastakarijci? Anebo jsem svými hokusy pokusy vzbudil zájem Deecanthovců? A hrome!

Pokud vím, posledně jmenovaní jsou jediná magická rasa kromě výstředních Dogratergonovanů a Gravibunských múzikařů. Dokonce k nám párkrát přijeli jejich študentíci na výměnnou praxi. Oni jsou ale značně amuzikální, místo toho užívají (přiznávám že brilantní) rétoriku. Vesmír doslova ukecají. Nikdy jsme netušili, zda jsou to naši spojenci nebo rivalové.

Znovu jsem koncentroval sílu. Nechal jsem vyvanout *calando*, a vyšperkoval *precisem* oba palubní „papoušky“ Lóru i Híru. Lóra sice neviděla nic, ale Híra (radar dalekého dosahu) okamžitě ukázala úplně stejnou typicky rozmlženou značku. Hadronáři! Jak nás mohli tak bleskově najít když jsme utekli o víc jak čtyřicet srků, jsem nechápal. Ale byli tady, dobře maskováni a skryti padesát tisíc kilometrů od Kaivora, a nepochybně nás sledovali. Takže! Pokud o nás mají zájem, můžeme klidně vyslat přátele modulem, protože jestli se netrefí na Calandaz, Hadronáři si je vyzvednou sami.

„Jdeme na to!“ velel jsem. Usadili jsme je do výsadkového modulu, věnoval jsem jim oběma dlouhodobé *moderato*, aby je očekávané události příliš nevyvedly z konceptu, na karty jsme každému nahráli patnáct tisíc solů, nastavili jsme s BADovou pomocí automatiku na Calandaz, a odpálili je. Člun se odlepil od Kaivora a počal nás předhánět. Měl lepší dynamické vlastnosti než těžký bitevník.

Podělil jsem se o své úvahy s Kimi.

„Dost pravděpodobné,“ přikývla vážavě. „Každopádně, dobrá chvíle za všechno ti ze srdce poděkovat. Udělal jsi pro mě strašně moc, a nezkoušej mi tvrdit, žeš jen zachraňoval sám sebe.“

Pohládl jsem ji. „Bez tebe by mi to zdaleka nešlo tak dobře...“

„Třeba se ještě někdy uvidíme,“ nadhodila a bylo znát, že chce aby to znělo nadějně, i když o naději se teď vůbec mluvit nedalo.

„Budu se těšit,“ řekl jsem.

„Výstup z teleportu!“ zahlásil BAD.

Ale nebyli to Hadronáři. Lóra ukázala nějakou divnou loď šest tisíc kilometrů od nás. Vůbec nevypadala jako vojenská, ale nebyl čas nad tím bádát. Vzduch ve velínu sebou práskavě trhl, a kolem se zčistajasna objevily tři děsivé, ozbrojené postavy.

Ucítil jsem zvláštní, dobře známý pocit v zátylku – jako by mi krk něžně obemkly něčí neviditelné péřové tlapky: někdo na mě umiřoval záměrný

symbol! Sice jsem chtěl instinktivně reagovat únikem a protiakcí, ale byli rychlí. Proklatě rychlí.

*

14 – Závěr

Pak okolí bliklo a ocitli jsme se v téhle místnosti, ve které teď sedím a na vaše přání sumarizuji vzpomínky. Děj dospěl do současnosti a mé zápisky končí. Zachytil jsem události s nejlepší vůlí a upřímností – opravdu nemám chuť ocitnout se v nějaké vaší výslechové mašinérii. Zároveň se omlouvám, že jsem faktickou stránku výpovědi oděhl do mírně literárního hávu. Jsem tím do jisté míry povinován Graviabunskému múzickému vzdělání. Též vroucně doufám, že coby nadřazení Lastakarijci k nám budete shovívaví, a nevydáte nás Hargovanům ani Prezidiálům.

Děkuji.

Podepsán Kentaro Dochr Barmet, vícenásobný držitel diplomů Graviabunské akademie múzických umění.

15 – Rejstřík

Jmenný rejstřík užité hudební magie

- Akcent* – jednorázové zesílení, důraz
- Alto* – vysoko
- Amoroso* – láskyplně
- Apativamente* – apaticky, netečně; šikovné k ochraně před něčím
- Calando* – ubývání (něčeho)
- Calore* – vřele
- Caotico* – uvrhne cíl do chaosu
- Čtyřiašedesátina* – nota velmi krátkého tónu, značená čtyřmi ocásky
- Da capo al coda* – od počátku do značky, slouží k zopakování události
- Dita dei nodi* – nehratelná houslová partitura, volně přepsáno cosi jako zvolání „ajta krajta“ či „sacré bleu“
- Dolce* – sladce
- Freddo* – studeně, slouží i jako revers calore
- Graziosa* – učiní objekt půvabnějším
- Imperioso* – udílí rozkazy živým, omezeně i neživým objektům
- Legato* – vázaně, skvělá náhražka provazu či lepidla
- Lentissimo* – velmi účinný zpomalovač
- Linee cancellano* – velké vymazání notové osnovy, resp. čehokoli
- Maestoso* – vloží na objekt dojem velebnosti, důstojnosti či majestátu
- Magnifico* – vyvolává vjem velkoleposti, příp. slouží jako účinné zvětšovač (v jistém smyslu, který v tu chvíli možná napadne některé muže, to naneštěstí nefunguje)
- Moderato* – mírně, klidně
- Modo silenzio* – mlčky; široce využitelné pro skrývání čehokoli
- Morto* – změna objektu na neživou hmotu
- Moto* – pohyblivě. Má mnoho užití všude kde jde o nějaký pohyb.
- Pianissimo* – co nejtišeji; skvělá pomůcka ke skrývání
- Pomlčka* – značka k zastavení nástroje na různou dobu. Slouží k umlčení, mazání či znehybnění v různém rozsahu
- Preciso* – přesně, precizně
- Presto* – rychle
- Rigido* – zbavení pohybu, strnutí
- Risoluto* – rozhodně, kategoricky
- Saltando* – skákavě; vhodný pohybový doplněk pro jisté situace

Vivace – oživuje dotyčný objekt

Vivacissimo – *vivace* zesílené na *max*